

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ СХОДОЗНАВСТВА

Кафедра корейської філології

Кваліфікаційна робота магістра

з філології на тему:

**ЗАСОБИ ВЕРБАЛЬНОГО ВІДТВОРЕННЯ ОБРАЗУ ЖІНОЧНОСТІ В
КОРЕЙСЬКОМУ ПОБУТОВОМУ ДИСКУРСІ**

Студентки групи МПкор 56-18

факультету сходознавства

денної форми здобуття освіти

Освітньо-професійної програми

Галузевий переклад: корейська мова,

англійська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та

літератури (переклад включно)

перша – корейська

Гончар Валерія Геннадіївна

Науковий керівник:

к. філол. н., доц. Аліменко О. С.

Допущена до захисту

«___» _____ 2019 року

Завідувач кафедри

_____ Кан Д. С.

(Підпис)

(ПІБ)

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2019

ЗМІСТ

ЗМІСТ.....	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1.....	8
Теоритичні засади поняття “дискурс”.....	8
у сучасному мовознавстві.....	8
1.1 Теоритичні засади поняття “дискурс” у сучасному мовознавстві.....	8
1.2. Вербальне спілкування.....	16
1.3 Гендерні відмінності у мовленні.....	23
1.4. Методологія та підходи до дослідження дискурсу.....	41
Висновки до розділу 1.....	42
РОЗДІЛ 2.....	46
Засоби вербального відтворення образу жіночності.....	46
в корейському побутовому дискурсі.....	46
2.1 Вербальні висловлювання в корейській мові як частина комунікативного процесу.....	46
Висновки до розділу 2.....	65
ВИСНОВКИ.....	66
АНОТАЦІЯ.....	69
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	72

ВСТУП

У сучасному суспільстві все виразнішою стає тенденція до універсалізації соціальної ролі жінок і чоловіків, психофізіологічні особливості представників різних статей зумовлюють і специфіку віх мовленнєвої поведінки. Саме тому до пріоритетних напрямів сучасного мовознавства належать ті, що досліджують гендерні аспекти спілкування.

Гендерні питання давно цікавлять лінгвістів та соціологів різних мов, саме тому останнім часом у їх вивченні почали проводити дослідження стосовно гендерних відмінностей.

За останні тридцять років у результаті руху за права жінок гендерні питання стали тісно переплітатися з питаннями мови. Гендерні дослідження та вивчення мови стосуються міждисциплінарної наукової сфери. Вивчення мови почалося тисячі років тому, тоді як вивчення гендеру досить нове. "Гендерні дослідження розвивалися скрізь по-різному, досягнувши найбільшого впливу в Північній Америці; "епоха фемінізму", яка почалася наприкінці 1960-х років і зачіпала академічне та суспільне життя, і на рівні з „високою“ та попкультурою відіграла важливу роль у формуванні історичного та наукового контексту її покоління. Робота феміністів вплинула та увійшла майже до кожної наукової дисципліни". [44, 14]

Вивчення гендеру є важливим для вивчення мови, і перший крок до вивчення гендеру – це дослідження різниці між чоловіками та жінками. Цілком зрозуміло, що чоловіки та жінки мають багато відмінностей у багатьох сферах. Загалом, жінки жінки не такі сильні, як чоловіки, і вони дорослішають швидше і зазвичай мають більшу тривалість життя. Жінки та чоловіки часто проявляють відмінні переваги та навички у виконанні їхньої роботи. Чому ці дві статі настільки відрізняються? Крім фізичних факторів, соціальні також можуть бути причиною розбіжностей. Так наприклад, можливо жінки живуть довше, ніж чоловіки через різні соціальні ролі, чи роботу, яку вони схильні виконувати. Зазвичай чоловіки протягом життя потрапляють під більший тиск ніж жінки.

Відмінності у робочих навичках значною мірою можна пояснити через різні середовища їхнього формування. Говорячи про мову, ми не можемо не задуматись на тим, чи говорять чоловіки та жінки тією ж самою мовою чи по-різному? І якою ж тоді мовою говорять жінки? [8, 34]

Це питання ще до сих пір активно досліджується. Фахівці з різних мов приділяють багато уваги невербальному відтворенню того чи іншого образу у дискурсі, однак вони зовсім не зважають на вербальне відтворення цього образу.

На початок розвитку суспільства процес комунікації здійснювався за допомогою невербальних засобів мови (*предметне письмо*), далі малюнкове письмо (*пиктографія*), ідеографічне письмо (*кожен знак виражав окреме поняття, а, отже, слово*), словесно- звукове письмо (*поєднання змістового запису слів із звуковим*), буквено-звукове письмо (*алфавітне*). Саме буквено-звукове письмо і стало ефективним засобом передачі інформації. У сучасний період передача інформації можлива за допомогою різноманітних знаковоих систем.

Г. М. Андреева зазначає, що “мова є універсальним засобом комунікації, оскільки при передачі інформації за допомогою мови найменше втрачається зміст повідомлення”. До вербальних компонентів відносять “засоби мовного коду, тобто слова, словосполучення, речення (повідомлення), тексти, за допомогою яких передається інформація”. “Вербальні компоненти – найважливіші складові комунікативного акту, оскільки саме вони в нормальному (неспеціалізованому) міжособистісному спілкуванні виступають основними носіями значень (смислів) повідомлень”. [1, 56]

Проглядаючи різні культурні та лінгвістичні сторони корейського народу можна помітити високий рівень емоційного супроводження, який допомагає більш цілісно уявити і відобразити сенс дискурсу. Вважається, що жестами і тембром голосу зазвичай показують намір співрозмовника, його настрої та відношення до сказаного. Однак корейцям більш притамано висловлювати свою емоційність саме вербально.

На відміну від невербального спілкування у вербальному велику увагу приділяють емоціям, жестам, виразу обличчя, та інтонації. Існує хибна думка, що при спілкуванні основний сенс передається через емоції і жести, але це не цілком так. Засоби вербального спілкування слугують інструментом відображення мовлення, допомагають налагодити кращий контакт зі співрозмовником. [10, 54]

Корейці особливу увагу приділяють саме вербальному спілкуванню, адже вважають, що можуть передати свої почуття краще використовуючи різні вербальні засоби. Серед засобів вербального спілкування можна виділити: темп, інтонацію та голосність мовлення, логічний наголос, тембр та чіткість дикції.

Дивлячись на корейців у побутовому дискурсі можна помітити велику різницю у образі жінки й чоловіка. В той час як чоловік намагається виглядати мужньо й доросло, жінки вдаються до дитячості й лагідності.

Мета роботи полягає у тому, щоб простежити створення жіночого образу й порівняти його з чоловічим образом.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких **завдань**:

- висвітлити основні підходи у вивченні гендерних питань мови;
- охарактеризувати головні відмінності жіночого та чоловічого мовлення;
- розкрити основні характеристики жіночого мовлення;
- визначити причини відмінностей жіночого мовлення;
- встановити основні принципи відтворення жіночності у побутовому дискурсі;

Об'єктом дослідження є побутовий дискурс української і корейської мов.

Предметом дослідження є засоби масової інформації, телепередачі, розважальні програми, серіали, фільми, журнали тощо .

Серед загальнонаукових **методів** дослідження можна відокремити метод спостереження та зіставлення. Оскільки дослідження має порівняльний характер, воно насамперед базується на застосуванні власне лінгвістичного зіставного методу. На основі спостереження було здійснено огляд мовних текстів корейської мови й розглянуто в них жіночий тип мовлення. Шляхом

застосування зіставного методу було визначено відмінність чоловічого та жіночого стилю мовлення. Крім зазначених, дослідження передбачає використання інших підходів і методів: функціональний підхід було застосовано для встановлення логічних зв'язків між фонетичною й орфографічною системами корейської мови, описовий метод надав можливість виокремити комплекси, наявні у чоловічому та жіночому образах, провести їх систематизацію і класифікацію, систематизувати результати, отримані в процесі опису й аналізу матеріалу.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що в ньому проаналізовано та систематизовано ознаки жіночого стилю мовлення у побутовому дискурсі сучасної корейської мови, розкрито поняття "егьо", визначено основні особливості жіночого мовлення на фонетичному, морфологічному і граматичному рівні мови. **Практичне значення** одержаних результатів визначається їх внеском у збагачення досліджень гендерних питань корейської мови та в можливості їхнього застосування у процесі глибшого вивчення мови, за для кращої асиміляції з корейським суспільством, й кращого розуміння тонкостей мови.

Апробацію результатів магістерської роботи здійснено на міжнародній науково–практичній конференції: “Ad orbem per linguas. До світу через мови” (Київ, 2019).

Структура й обсяг роботи. Праця складається зі вступу, двох розділів, висновків до них, загального висновку, списку літератури та анотації. Повний обсяг роботи – 75 сторінок.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРИТИЧНІ ЗАСАДИ ПОНЯТТЯ “ДИСКУРС”

У СУЧАСНОМУ МОВОЗНАВСТІ

1.1 Теоритичні засади поняття “дискурс” у сучасному мовознавстві

Розвиток літературознавства першого десятиліття ХХІ ст. позначений очевидною інтердисциплінарністю, що стала наслідком інтенсивного і продуктивного діалогу в сфері гуманітаристики. Наприкінці минулого століття почався "культурологічний поворот", який суттєво розширив горизонти інтерпретації художнього тексту за рахунок залучення найрізноманітніших контекстів (від побутово–повсякденного до соціокультурного й політичного). За словами американського вченого В. Лейча, літературознавчі дослідження поступово ставали частиною більш широких культурологічних досліджень, відбувалося "переміщення від есенціалізму літературності в бік суспільних кодів, конвенцій і репрезентацій", це у свою чергу призвело до того, що в поле зацікавлень все частіше стали потрапляти не тексти, а дискурси. [42, 136]

Поняття дискурсу є одним із основних понять сучасної прагматичної лінгвістики та лінгвістики тексту. Сучасні уявлення про дискурс відображають увесь хід лінгвістичної науки. У І пол. ХХ ст. мовознавство протягом досить тривалого періоду було зосереджене на вивченні одного з двох діалектично зв'язаних аспектів мови – мовної системи, але, починаючи з другої половини 60-х років, центр уваги лінгвістів переноситься на іншу сторону цієї діалектичної єдності – мовленнєву діяльність та її продукт – дискурс, формальні характеристики якого були сформульовані у 1952 році З. Херрісом.

У широкому розумінні дискурс – складна єдність мовної практики та екстралінгвістичних факторів, необхідних для того, аби зрозуміти текст. Оскільки дискурс поєднує соціальні вимоги з мовними - його можна вважати соціолінгвістичним явищем. Цей феномен став ключовим у наукових доробках таких вітчизняних та зарубіжних лінгвістів як Ф. Бацевич, І. Бехта, Ю. Габермас,

Т. ван Дейк, В. Кінч, Ф. де Сосюр, Зільберт, В. Красних, К. Кусько, В. Звєгінцев, Н. Арутюнова, Г. Почепцов, К. Се ражим, М. Фуко, та багатьох інших.

Отже, поняття дискурсу є соціолінгвістичним явищем, котре у ході розвитку літерознавства посіло важливе питання, оскільки літературознавчі дослідження поступово ставали частиною більш широких культурологічних досліджень.

1.1.1 Дискурс у сучасному мовознавстві. Останнім часом в лінгвістиці все ширше стало використовуватись поняття “дискурс”. Під цим поняттям розуміють текст, що введений в ту чи іншу ситуацію. Дискурс має багато різних вимірів. З позиції прагмалінгвістики дискурс являє собою “інтерактивну діяльність учасників спілкування, обмін інформацією, вплив один на одного, використання різних комунікативних стратегій, їх вербальне і невербальне втілення в практиці спілкування” [2, 136].

Тож, дискурс – це “особливе використання мови, для вираження особливої ментальності, а також особливої ідеології; особливе використання веде за собою активізацію певних рис мови, і в кінцевому результаті особливу граматику і особливі правила лексики”, що у свою чергу створює особливий ментальний світ, стає вираженням певної міфології. Таким чином, дискурс – це мова у мові, але представлена у формі особливої соціальної даності” [26, 38].

Під поняттям “дискурс” розуміють як мовленнєвий твір, що розглядається у всій повноті свого вираження (вербального і невербального) і мети з урахуванням усіх екстралінгвістичних факторів (соціальних, культурних, психологічних), суттєвих для мовленнєвої взаємодії, яку розглядають як цілеспрямовану соціальну дію, як компонент, що бере участь у взаємодії людей і механізмах їхньої свідомості (когнітивних процесах). Дискурс – це текст, занурений у ситуацію спілкування, що допускає множинність вимірів і взаємодоповнюючих підходів до вивчення, в тому числі прагмалінгвістичного, психолінгвістичного, структурно–лінгвістичного, лінгвокультурологічного, соціолінгвістичного тощо [19, 143].

Згідно з дослідженнями Т.А. ван Дейка, дискурс – це істотна складова соціокультурної взаємодії, характерні риси якої – інтереси, цілі та стилі [10, 76].

Отже, дискурс – це особливе використання мови, для вираження особливої ментальності й ідеології. Дискурс являє собою інтерактивну діяльність учасників спілкування, обмін інформацією, вплив один на одного, використання різних комунікативних стратегій, їх вербальне і невербальне втілення в практиці спілкування.

1.1.2 Основні відмінності між поняттями "дискурс" і "текст". Останім часом термін "дискурс" порівнюють з поняттям "текст". Безперервний пошук еквівалентів, таких як дискурс, мова, тип мовлення, текст, тип тексту, зв'язний текст, текст зв'язного мовлення, свідчать про неоднозначну суть даного поняття.

Науковець А.І. Варшавская вводить поняття дискурсу–тексту і дає трактування дискурсу як процесумовного мислення, а тексту – як результату чи продукту цього процесу [5, 87].

Т.А. ван Дейк після того як дослідив різницю між дискурсом та текстом відзначив, що "дискурс" – це актуально виголошений текст, а "текст" – абстрактна граматична структура вимовленого. "Дискурс" – це поняття, що стосується актуальної мовленнєвої дії, тоді як "текст" – це поняття, що стосується системи мови. "Текст" – це абстрактний теоретичний конструкт, що реалізується в дискурсі [10, 47].

За висловленням Дж. Ліча, текст набуває форми повідомлень, саме за допомогою яких здійснюється дискурс. Мову і текст В.В. Богданов розглядає як два аспекти дискурсу. Перекодуванню тексту піддається не будь-яка мова і можна озвучити не будь-який текст. Ось чому дискурс розуміється широко – як все, що ми говоримо і пишемо, тобто, як мовна діяльність, що є в той же час і мовним матеріалом у будь-якій його презентації – звуковій або графічній. Текст у вузькому значенні розуміють як мовний матеріал, котрий зафіксований за допомогою письма на тому чи іншому матеріальному носії. Таким чином,

терміни мова і текст будуть видовими по відношенню до об'єднуючого їх родового терміну дискурс [25, 230].

У європейській лінгвістиці у 70–х роках була зроблена спроба диференціювати поняття текст і дискурс, які є взаємозмінні, включаючи категорію “ситуація”. Дискурс трактувався як “текст плюс ситуація”, а текст, відповідно, визначався як “дискурс мінус ситуація”.

Деякі лінгвісти, на противагу тексту, трактують дискурс як інтерактивний спосіб мовленнєвої взаємодії, який належить одному автору. Це зближує таке протиставлення з традиційною опозицією монолог – діалог. Останнє розмежування є умовним, адже навіть монолог частково є діалогічний, бо завжди звернений до адресата, котрий є гіпотетичним чи реальним .

Отже, розглянувши всі визначення, можна зробити висновки, що під текстом в сучасній лінгвістиці розуміють конструкцію, котра є абстрактною, та формальною, а під дискурсом – різні види її актуалізації, які розглядаються з точки зору ментальних процесів у зв'язку з екстралінгвістичними факторами.

1.1.3 Основні підходи до класифікації дискурсів. При вивченні дискурсу постає питання про його класифікацію: які існують типи і різновиди дискурсу. Кожен тип дискурсу визначається набором правил, виконання яких він вимагає, і протікає в певній соціальній сфері. Основним завданням при дослідженні типів дискурсу є опис структур найбільш типових або бажаних для дискурсу даного виду. Так, мова офіційного спілкування використовується в офіційних ситуаціях. Вона характеризується більш граматично правильними, складними і повними реченнями.

На основі типу носія інформації виділяють такі різновиди сучасного дискурсу як друкований дискурс, радіопередача, телефонна розмова, спілкування за допомогою автовідповідача чи пейджеря, листування електронною поштою. Всі різновиди дискурсу мають свої особливості. Науковці в області сучасного дискурсивного аналізу активно займаються їх дослідженням.

Учений В.І. Карасик виділяє два особливих типи дискурсу: персональний (особистісно–орієнтований) і інституціональний (статусно–орієнтований) дискурс. Мовець у першому випадку виступає як особистість зі своїм багатим внутрішнім світом, а в другому випадку – як представник тієї чи іншої соціальної групи. Персональний дискурс поділяють на дві групи: побутове і буттєве спілкування. Специфіка побутового спілкування детально відображена у дослідженнях розмовної мови і є природним вихідним типом дискурсу, органічно засвоюваним з дитинства. Таке спілкування відбувається між добре знайомими людьми, його завданням є підтримання контакту і рішення повсякденних проблем. Великий відсоток в такому спілкуванні займають невербальні компоненти: міміка і жести. Вербальне спілкування в даному випадку іноді лише доповнює невербальне. Учасники спілкування промовляють основні моменти пунктирно, спонтанно, порушуючи часто логіку і структурну оформленість висловлювання, вимовляючи їх побіжно і нечітко. Лексичний фонд таких висловлювань характеризується наявністю зниженою жаргонної лексики

Спілкування у буттєвому дискурсі переважно монологічне та представлене творами художньої літератури. Інституційний дискурс являє собою спілкування в заданих рамках статусно–рольових відносин і виділяється на підставі двох ознак: цілі та учасники спілкування [17, 54].

Особистісно орієнтовану модель дискурсу з багатьма аспектами побудував науковець С.А. Сухих. В його уяві типи дискурсу виступають як комунікативно–прагматичні зразки мовленнєвої поведінки, які протікають у певній соціальній сфері. Останні характеризуються набором деяких взаємообумовлених змінних. До них відносяться: ситуативний контекст (дистанція спілкування, час і місце мовленнєвої події), ступінь знайомства співрозмовників, соціальні норми, соціальні відносини і ролі співучасників, рівень формальності, склад учасників комунікації та ін. [27, 57].

Більш явні відмінності між різновидами дискурсу описуються за допомогою поняття жанру. Спочатку поняття жанру використовувалося в

стилістиці. Спільність інтересів дослідників сучасної стилістики і теорії дискурсу вказує на перспективне взаємозбагачення. В даний час поняття жанру використовується в дискурсивному аналізі. Жанр розглядається як одиниця дискурсу, але вичерпної класифікації жанрів не існує. Жанри мають деякі стійкі характеристики, але проблеми мовної специфіки жанрів вивчені ще недостатньо. [17, 56]

Отже, типова класифікація дискурсу досі відсутня, однак виділяють два особливих типи дискурсу: персональний і інституціональний дискурс.

1.1.4 П о б у т о в и й д и с к у р с . Опираючись на роботу В. І. Карасика побутовий дискурс володіє наступними ознаками: “спілкування носить згорнутий, пунктирний, характер, мова йде про очевидні речі, використовується розмовна форма мови, побутовий дискурс діалогічний і є вихідним типом спілкування”.

Як зазначає В. І. Карасик, “специфіка побутового дискурсу полягає в прагненні максимально стиснути передану інформацію, вийти на особливий скорочений код спілкування, коли люди розуміють один одного з півслова, комунікативна ситуація самоочевидна, і тому актуальною є лише багатогранна оціночно–модальна емоційна кваліфікація того що відбувається” [17, 232].

К. Седов, доповнюючи розроблені психотерапевтом М. Е. Литваком параметри опису характеру людини, що визначають життєвий сценарій, життєві установки, різні типи поведінки людини, виділив п'ять компонентів особистості, формуючихся на різних етапах її розвитку і обумовлюючих індивідуальний портрет мовної поведінки.

Побутовий дискурс пов'язаний з “кінічним комплексом” жаргону, головною установкою якого, як відмічає В. С. Єлістратов, є переоцінка спільновизнаних, офіційних цінностей, вивертання загально визнаних ідей, образів, слів, еталонів навиворіт, демонстрація їх абсурдності через публічне знаження, оголення, осміяння. Заперечення загальноприйнятих канонів цих

людей. Широко відомо, що відмінною рисою жаргону є “гра зі словом і в слово”. [26, 247]

Умови функціонування, відповідно однорідні соціокультурні характеристики комунікантів, прагматичні чинники формують специфіку досліджуваного дискурсу.

Отже, побутовий дискурс орієнтований на діалогічну форму спілкування і на відображення проблем повсякденного життя. У його тематичному просторі виділяють актуальні для сфери особистісних відносин питання самопрезентації особистості, особистісні відносини і комунікативні конфлікти, любов і гендерні відносини, й традиції співтовариства.

1.1.5 Основні підходи до вивчення дискурсу. Дискурс називають “зануреним в життя” текстом, що вивчається разом з тими “формами життя”, які формують його: інтерв'ю, репортажі, наукові теорії, соціальні події, конференції, бесіди з друзями тощо. Саме тому дискурс слід досліджувати в прагматично–ситуативному, в ментальному та інших контекстах. Прагматично–ситуативний аспект такого дослідження полягає у з'ясуванні зв'язності дискурсу, його комунікативної адекватності, ментальний аспект передбачає вивчення впливу етнографічних, соціокультурних, психологічних умов на стратегії генерації та розуміння дискурсів у “живому мовленні” тощо. Тобто це не просто мовленнєве формоутворення, яке складніше за окреме речення, а тотальне культурне явище: результат і чинник комунікації, переплетіння мовних взаємодій агентів комунікації, живе середовище спілкування, яке, як відомо, створює нові фізичні дії, ментальні й психічні продукти. [34, 256]

Сьогодні функціонування мови розглядається як різновид когнітивної діяльності, а когнітивні механізми та структура людської свідомості досліджуються через мовні явища. Зміна наукової парадигми зробила необхідним аналіз мовних явищ не лише в комунікативному, а й у когнітивному аспекті. Тому головними завданнями лінгвістичного аналізу дискурсу стають:

опис та пояснення внутрішньої когнітивної структури й динаміки того, хто говорить, і того, хто слухає; вивчення комунікативних і когнітивних універсалій, опис мови як процесу відтворення соціально, культурно і лінгвістично значущих типових ментальних моделей, які відображають універсальне і спеціальне. Розвиток когнітивного підходу до явищ мови сприяв дослідженню мовних форм як похідних концептуалізації світу людською свідомістю, а їх значень – як певних структур знання, концептів, що закріплені мовними знаками. Саме тому дослідження дискурсу набуває нових ракурсів розгляду й неминуче опиняється в полі зору вчених, оскільки є цінним матеріалом для вивчення проблем концептуалізації, категоризації, розвитку і функціонування мовної свідомості.

Когнітивний підхід до вивчення дискурсу перемежується із етно– та лінгвокультурологічним підходами, які, у свою чергу, спрямовані на виявлення в дискурсі етноспецифічних та культурних особливостей конкретного національного мовлення, виявів особливої національної ментальності, світобачення та “картини світу”. Лінгвокультурологічний підхід до вивчення дискурсу дозволяє виявити, дослідити та описати ті складові, які й обумовлюють його національну специфіку. Через це до найактуальніших проблем етно– та лінгвокультурології вчені відносять такі, як: виявлення універсальних та національно–специфічних рис дискурсу; дослідження його національної складової, класифікацію факторів, що обумовлюють національну специфіку, вивчення давніх архетипічних та прототипічних уявлень, відображених у мові та дискурсі.

Соціологічний підхід передбачає дослідження дискурсу в плані особливостей сприйняття його окремими прошарками суспільства, представниками професійних колективів та етнічних груп. Як стверджує Г.Г. Почепцов, “дискурс – це вже не суто лінгвістична структура, а соціолінгвістична. Він має відповідати нормам мовної ситуації, комунікативної ситуації та соціальної ситуації. Дискурс – це мовна дійсність, яку покладено на соціальні координати”. При соціологічному підході увага приділяється явищам лінгвістичної варіативності, що обумовлені соціальними факторами (клас, стать,

етнічний тип). Функціонування та варіативність мови в реальному житті зумовили вивчення різних соціальних типів дискурсу – професійних: медичних, технічних, театральних, академічних, юридичних, політичних, ділових тощо; гендерних: жіночих та чоловічих; вікових: дитячих, молодіжних; етнічних: негритянських, латиноамериканських (в англомовному континуумі) тощо. [22, 134]

Проникнення дискурс–аналізу в лінгвістику сприяло підвищенню її статусу в ієрархії наукових дисциплін. Результатом дискурсивного етапу досліджень став той факт, що вивчення дискурсу як поєднання вербального та невербального у комунікації призвело до більш тісної взаємодії лінгвістики з багатьма антропоорієнтованими дисциплінами, сприяло проникненню лінгвістичної інформації в інші галузі знань. Дискурс–аналіз як метод, принцип, самостійна дисципліна, відкрита для інших галузей знань, увібрав у себе загальну спрямованість дослідження на багатогранне, комплексне вивчення такого складного багатомірного феномена, як дискурс. [14, 56]

Кожен із підходів, безперечно, сприяє всебічному аналізу, опису і осмисленню соціолінгвістичного феномена дискурсу, який все більше набуває міждисциплінарного статусу і стає об'єктом новітніх теоретичних напрямків та наукових дисциплін – теорії дискурсу, дискурс–аналізу, дискурсивної лінгвістики.

Отже, на сучасному етапі розвитку лінгвістики існує велика кількість підходів як до аналізу дискурсу, так і до виділення різних його типів. Однак між усіма різноманітними точками зору є дещо спільне – усі вони розглядають людську поведінку як мовленнєву діяльність

1.2. Вербальне спілкування

Спілкування є складним і необхідним процесом інтерактивної комунікації, яке пояснюється прагненням мовців отримати або передати нові знання, уміння, навички і почуття. Цей процес безперервний, оскільки є головним чинником

існування та розвитку суспільства. Комунікативний процес здійснюється за допомогою вербальних та невербальних засобів мови. До вербальних компонентів відносять “засоби мовного коду, тобто слова, словосполучення, речення (повідомлення), тексти, за допомогою яких передається інформація”.

“Вербальні компоненти – найважливіші складові комунікативного акту, оскільки саме вони в нормальному (неспеціалізованому) міжособистісному спілкуванні виступають основними носіями значень (смишлів) повідомлень”. [4, 36]

Спілкуючись, діючись за допомогою мови, кожен з комунікативних партнерів здійснює ту чи іншу мовну діяльність. Людина діє, коли говорить, пише і читає, коли слухає іншого. Таким чином, розрізняють чотири види мовленнєвої діяльності. Два з них виробляють текст – це говоріння, письмо, і два з них здійснюють сприйняття тексту – це слухання і читання. Мова тут втілюється в письмовій та усній формі. Чотири види мовної діяльності становлять систему мовного існування, при цьому їхній розподіл в потоці життя нерівномірний: найменше ми пишемо, найбільше слухаємо або говоримо. Дослідження, проведені в різних країнах, показують, що сучасна людина на читання і письмо затрачає 20% часу, а на слухання і говоріння – 80% [30, 71].

Отже, вербальне або мовленнєве спілкування — це засіб, пов'язаний з використанням мови. Іншими словами, мовленнєве спілкування — це комунікативний акт, за допомогою якого передаються інформація, думки, почуття.

1.2.1 Вербальна комунікація. Вербальна комунікація доступна тільки роду людському, котрий володіє мовною здатністю, здатністю користуватися природною мовою. “Мовленнєва здатність – відмітна ознака гомосапієнс, для реалізації цієї здатності потрібні нейрофізіологічні та анатомічні перетворення в тілесності пралюдей: освіта асиметрії головного мозку, виділення центрів управління говорінням і розумінням мови (“мовні зони” у мозку), розвиток артикуляційного апарату, граціалізація щелеп і т. п.

Домашні тварини не можуть говорити саме тому, що вони не мають природних передумов для цього. Тому вербальний канал правомірно вважати природним”.

Формування мовної здібності (і відповідно – вербального комунікаційного каналу) відбувалося в процесі антропогенезу [8, 43].

Природна мова – це соціальні надбання, фундаментальний розділ соціальної пам'яті. Його слід відрізнити від мови, яка являє собою уречевлення (матеріалізацію) результатів мислення (змістів) за допомогою мови, що знаходиться в індивідуальній пам'яті мовця (точніше – в індивідуальному тезаріусі).

Для адекватного сприймання повідомлюваної інформації мовці мають уважно ставитися до словникового складу мови, адже, відомо, що слова мають два типи значень: денотативне, тобто основне (*хата*) й конотативне, тобто додаткове, яке надає словам емоційно–оцінного та експресивного забарвлення (*халупа*); полісемія (багатозначність); синонімія, тобто використання різних лексем на позначення одного предмета чи явища об'єктивної дійсності. Не врахування зазначених позицій може призвести до непорозуміння і, як наслідок, до негармонійного або абсурдного діалогу. Особливо ці моменти треба враховувати з представниками різних мовних культур, так би мовити в умовах мовної неоднорідності [23, 57].

О. Л. Каменська стверджує, що “основним засобом вербальної комунікації є текст, який породжується відправником повідомлення та сприймається реципієнтом”. Г. М. Андреева зазначає, що “за допомогою мови відбувається кодування і декодування інформації: комунікатор у процесі говоріння кодує, а реципієнт у процесі слухання декодує інформацію”. Адекватне сприймання повідомлюваної інформації і дозволяє говорити про гармонійний діалогічний акт. Вербальні засоби комунікації відіграють основну роль в міжособистісній інтеракції, встановленні контактів і взаєморозумінні між мовцями. Але, крім основних мовних засобів існують і допоміжні, тобто невербальні [1, 45].

О. О. Селіванова підкреслює, що “паравербальні засоби комунікації є супровідними для вербального мовлення знаковими засобами, що відіграють

значну роль у процесі спілкування, зокрема, реалізують протишумову програму мовлення, доповнюють й уточнюють його, надають емотивності й експресивності і т. ін.” [1, 45].

Отже, вербальне комунікація відіграє значну роль у спілкуванні. Основним засобом вербального спілкування є текст, завдяки якому відбувається кодування й декодування інформації.

1.2.2 Вербальні висловлювання як частина комунікативного процесу. Використання мови як основного засобу вербальної комунікації припускає, що кожному слову або звуку надається спеціальне, тільки йому властиве значення. Для носіїв цієї мови це значення є загальноприйнятим і допомагає їм розуміти один одного. Однак у сучасному світі налічується близько 3000 мов, у кожному з яких створена своя мовна картина світу, що припускає специфічне сприйняття світу носіями даної мови. Тому при комунікації носіїв різних мов виникають ситуації мовного невідповідності, які проявляються у відсутності точного еквівалента для вираження того чи іншого поняття або навіть у відсутності самого поняття. У таких випадках відбувається мовне запозичення і використовуються поняття з інших мов у своєму початковому значенні.

Отже, процес комунікації ускладнюється різним співвідношенням вербальних елементів у спілкуванні представників різних культур. У даному випадку виникає проблема співвідношення високо- і низькоконтекстуальних культур.

Поняття "контекстуальності" ввів Е. Хол у 1976 році, щоб звернути увагу на ту особливість комунікації, відповідно до якої різні культури програмують своїх членів акцентувати переважно увагу на тих чи інших аспектах навколишнього світу, надаючи їм більше чи менше значення. Співвідношення вербальних і невербальних елементів спілкування в різних культурах різне. Є культури, де мало вислухати словесне висловлювання. Щоб зрозуміти його, потрібно добре уявляти собі, в якій ситуації воно вимовлене, хто його сказав,

кому і в якій формі. Але є культури, де для розуміння досить одних словесних висловлювань. Іншими словами, існують культури, в яких контекст дуже важливий, і культури, в яких значення контексту невелика, культури різняться в залежності від того, яке значення в них надається контексту і словами [16, 163].

У культур західних народів мова сприймається незалежно від контексту розмови, тому її можна розглядати окремо і поза соціокультурного контексту. Тут в процесі комунікації говорець і слухач розглядаються як два самостійних суб'єкта, чії відносини стають зрозумілими з їхніх усних висловлювань [9, 87].

Отже, надання кожному звуку чи слову свого унікального значення – невід'ємна частина використання мови як основного засобу інформації.

1.2.3 Форми вербальної комунікації. Вербальна комунікація, як вважають фахівці з теорії комунікації, може відбуватися переважно у формі діалогу або монологу.

“Діалогом називається форма спілкування, що складається з обміну висловлюваннями двох взаємодіючих сторін або партнерів. На практиці діалог являє собою взаємні репліки співрозмовників, які в свою чергу є природною відповіддю на спонукання співрозмовника або реакцією на події навколо. У теорії комунікації діалог вважають первинною природною формою мовного спілкування, генетично вихідний до усно–розмовної сфери. Він являє собою складно організовану структуру, створювану спільною діяльністю комунікантів” [11, 67].

Фахівці з комунікації виділяють наступні типи діалогу:

- інформативний, що складається з питально–відповідної комунікації і має на меті отримання інформації;
- прескриптивний, що містить прохання, наказ, обіцянку або відмову виконати будь–яку дію;
- обмін думками, що представляє собою спілкування дискусійного характеру між співрозмовниками з рівною комунікативною компетенцією;

- такий, що представляє собою емоційне спілкування співрозмовників (скарги, хвастощі, захоплення, побоювання і т.д.) або інформаційно безцільний, але інтелектуальний розмова.

Сучасними дослідженнями встановлено, що діалог детермінується такими соціальними характеристиками учасників, як соціальний статус, роль, професія, етнічна приналежність, вік. Залежно від цих факторів обираються теми, мовні засоби і позиції у мовному спілкуванні. Можливості взаєморозуміння в діалозі обмежуються, як правило, соціальними та культурно–специфічними аспектами комунікації, відмінностями в значущості знаків і соціальних символів, що сигналізують про приналежність людини до тієї чи іншої етнокультурної групи.

Для діалогу як найпростішої розмовної мови характерні повторення якихось слів за співрозмовником, доповнення, натяки, вигуки і т. д. Особливості діалогічного мовлення в значній мірі залежать від ступеня близькості й порозуміння співрозмовників. У розмові одну й ту ж думку можна по–різному висловити близькому другові, батькам, колезі і т. п..

“Монолог є мовною формою спілкування, розрахованої на пасивне і опосередковане сприйняття, оскільки вимовляється однією людиною при зверненні до іншого або багатьом людям. Монологічне мовлення складне по своїй будові: воно триває досить довго, не перебивається репліками і вимагає попередньої підготовки. Тут необхідно строго дотримуватися послідовності, логіки і граматичної правильності висловлювання. Основними ознаками монологу є велика протяжність реплік, композиційна складність, прагнення вийти за тематичні рамки спілкування” [30, 89].

У риторичі та теорії комунікації виділяються кілька типів монологу, які розрізняються методами викладу матеріалу. Залежно від методів прийняти виділяти наступні типи монологу:

- “драматичний, при якому складний вид мовлення додатково супроводжується іншими засобами комунікації – мімікою, жестами, пластичними рухами і т.п.;
- інформаційний, що означає повідомлення різного роду” [20, 216].

Теорія комунікації велику увагу приділяє логічною побудовою мовлення, переконливості аргументації та орієнтованості на взаєморозуміння з партнером. Для цього розробляються спеціальні технології маніпулювання і переконання слухача або співрозмовника: залякування, умовляння, введення в оману, лестощі, емоційні заклики і т.д.

Отже, вербальна комунікація здійснюється переважно у формі монологу або діалогу. Діалог у своє чергу вважається найпростішою формою комунікації й має багато повторів, вигуків та доповнень. А монолог розрахований на пасивне спілкування; він довго триває та не перебивається репліками.

1.2.4 Аспекти дослідження норм вимови. На основі експериментальних досліджень встановлено, що жіночому емоційному мовленню властива фонетична експліцитність, тоді як для чоловіків характерна лексична. Для чоловічого мовлення характерна велика наполегливість, вимогливість авторитарність, прагнення взяти ініціативу в розмові, агресивність. Вважається, що мовлення жінок є більш консервативним у збереженні регіональних ознак вимови. Крім того, було встановлено на прикладі російської мови, що особливості жіночої вимови найбільш яскраво виявляються в сфері вокалізму, а чоловічої – в сфері консонантизму. [12, 56].

Описуючи регіональні варіанти російської літературної мови, з'ясувалося, що, за однакового набору відхилень від кодифікованої норми вимови, мовлення жінок є більш нормативним, ніж мовлення чоловіків. Це підтверджує поширену думку про більшу консервативність жіночого мовлення, порівняно з чоловічим. Відомо, наприклад, що берегинями територіальних діалектів є саме жінки. Показових розбіжностей на синтаксичному рівні виявити не вдалося, що певною мірою підтверджує висунуте в літературі припущення, відповідно до якого в мовленні людей високого рівня соціального розвитку і високого рівня мовленнєвої культури диференціація за статтю виявляється невиразно. [12, 47].

Що стосується досліджень гендерної варіативності, проведених на матеріалі романських мов (швейцарського регіонального варіанта французької

мови), які були зорієнтовані на вивчення лексичного аспекту чоловічого та жіночого мовлення, було виявлено такий факт, що жінкам більш властиве почуття мовної інсекурації. Присутність цього чинника для жінок виявляється у прагненні до паризького стандарту, до більш престижних стандартної французької мови. Проведені дослідження одностайно поділяють думку про те, що для жінок характерна тенденція до вживання престижних форм. Це може розглядатися їхнє самоутвердження в суспільстві завдяки високій комунікативній компетенції.

Соціальний статус носія мови тісно пов'язаний з поняттям “стилю вимови”, який встановлюється лише з детальною характеристикою соціального “обличчя” мовця. З точки зору психології і фізіології, стилі вимови – це “акустичні еквіваленти перебудов внутрішнього середовища організму”, які в свою чергу, корелюють зі змінами ситуації спілкування [6, 32].

Отже, аспект дослідження норм вимови спрямовує вивчення живого мовлення в соціологічно орієнтованому напрямі лінгвістики, й розказує про їх відношенні до носіїв мовлення і соціальних умов його функціонування і застосування.

1.3 Гендерні відмінності у мовленні

За останні тридцять років, і як в результаті руху за права жінок, гендерні питання стали тісно переплітатися з питанням мови. Гендерні дослідження та вивчення мови – обоє стосуються міждисциплінарної наукової сфери. Вивчення мови почалося тисячі років тому, тоді як вивчення гендеру досить нове. Гендерні дослідження розвивалися скрізь по-різному, досягнувши найбільшого впливу в Північній Америці; “епоха фемінізму”, яка почалася наприкінці 1960–х і зачіпала академічне та суспільне життя, і на рівні з “високою” та поп культурою відігравала важливу роль у формуванні історичного та наукового контексту її покоління. Робота феміністів вплинула та увійшла майже до кожної наукової дисципліни.

Вивчення гендеру є важливим для вивчення мови, і перший крок до вивчення гендеру – це дослідження різниці між чоловіками та жінками. Цілком зрозуміло, що чоловіки та жінки мають багато відмінностей у багатьох сферах. Загалом, жінки мають більше жиру і менше м'язів у тілі; жінки не такі сильні, як чоловіки, і вони дорослішають швидше і зазвичай мають більшу тривалість життя. Жінки та чоловіки часто проявляють відмінні переваги та навички у виконанні їхньої роботи. Крім фізичних факторів, соціальні також можуть бути причиною розбіжностей. Так наприклад, можливо жінки живуть довше, ніж чоловіки через різні соціальні ролі, чи роботу, яку вони схильні виконувати. Зазвичай чоловіки протягом життя потрапляють під більший тиск ніж жінки. Відмінності у робочих навичках значною мірою можна пояснити через різні середовища їхнього формування. Говорячи про мову, ми не можемо не задуматись на тим, що чоловіки та жінки говорять тією ж самою мовою по-різному. [7]

Отже, на поведінку й спілкування жінок і чоловіків істотно впливають два чинники: психофізіологічні особливості та гендерні стереотипи (механізми, що забезпечують закріплення й трансляцію гендерних ролей від покоління до покоління).

1.3.1 Стереотипні ролі жінок та чоловіків в суспільстві. Суспільство нав'язує чоловікам та жінкам різні ролі, що стереотипно приписуються йому/їй соціумом мовою, яка є основним каналом одержання соціокультурної інформації. Залежно від того, як мова впливає на гендерні особливості, формується ставлення суспільства до чоловіків та жінок, і як результат — утворюються гендерні стереотипи (механізми, що забезпечують закріплення гендерних ролей від покоління до покоління).

Гендерні стереотипи, як стверджує Т. Говорун, – це набір консервативних, загальноприйнятих норм і суджень, які стосуються статусу жінок і чоловіків, норм їхньої поведінки, мотивів їхніх вчинків і характеру потреб. Гендерні стереотипи закріплюють існуючі гендерні відмінності і взаємовідносини [8, 78].

Нині найбільш актуальним напрямом аналізу рис чоловічого та жіночого мовлення вважається вивчення стратегій мовленнєвої поведінки чоловіків і жінок у різних комунікативних ситуаціях з обов'язковим урахуванням культурної традиції конкретного суспільства, що й обумовлює актуальність нашого дослідження.

Різниця статі спікера

Першим зафіксованим використанням ексклюзивної мови, заснованої на прізвищі оратора, було дослідження тубільців Карібу у 17 столітті. Причиною того, що чоловіки та жінки використовували різну лексику в цій місцевості, полягала в тому, що окупанти Карибського басейну вбили всіх корінних чоловіків, які використовували Аравака на війні та одружилися з корінними жінками. Ці жінки вчили своїх дітей їхньої власної мови, але коли хлопчики виростили, вони вивчали словниковий запас та вирази притамані чоловікам.

Інші терміни, які вживаються по-різному залежно від статтю, включають слова, які вказують на сімейні стосунки, які, здається, відрізняються, коли говорять чоловіки та коли говорять жінки. Це ж використання одного і того ж предмета за статтю оратора також відбувається в корейській мові. Коли чоловік називає жінку, яка старша за неї, її називають “누나” (страша сестра для чоловіка), а коли жінка телефонує, її називають “언니” (старша сестра для жінки). Тож слово “залежить від статі мовця”.

У японській мові, наприклад, є випадки, коли статі, якими користуються чоловіки та жінки в загальних іменниках, відрізняються. У японській мові слово "вода" називається "мізу" для чоловіків, "охія" для жінок, "хара" для чоловіків, "охія" для жінок, "боку" для займенників від першої особи та "боку" для жінок. Часто використовує різні слова залежно від статі мовця. [33, 5]

Крім того, на відміну від мови, в якій фонологічні відповідники зустрічаються у формах, якими користуються чоловіки та жінки, є випадки, коли жінки не мають конкретних фонем. Приклад знайдений мовою зулу в Південній Африці, де жінкам заборонено використовувати / z / фонемі.

Цікаво зазначити, що існує багато мов, які використовують різні форми залежно від того, чи є мовець жінка чи чоловік, і є мови, які демонструють регулярні фонологічні відповіді.

Отже, нав'язані суспільством гендерні ролі чоловіків і жінок безпосередньо вплинули і на їх мову, адже суспільство припускає їх до відповідного соціума, еотрий є основним каналом одержання інформації для них.

1.3.2 Гендерні відмінності в процесі мовної комунікації. Дж. Херцлер зазначає що останнім часом контакти між статями настільки постійні та інтенсивні, що значні мовленнєві розбіжності не можуть довго утримуватися.

Гендерні особливості в процесі мовної комунікації значною мірою залежать від психічного складу, характеру професії, соціальної ролі досліджуваних. Як зазначають фахівці, відповідну роль відігравала й особлива диференційована діяльність давнього чоловіка й жінки – чоловіка як мисливця, змушеного більше мовчати, логічно мислити й орієнтуватися в просторі та жінки як домашньої господині й виховательки дітей, що потребувало відповідної вербальної активності .

Звідси й специфіка сприйняття в комунікації: чоловіче – переважно лівою півкулею головного мозку, що відповідає за аналітичне мислення людини і його вербальне втілення, жіноче – як лівою, так і правою півкулею, що відповідає за обробку інформації, яка виражена символами й образами, а не словами [7].

Як показала практика, переважна більшість жінок у мовній комунікації дотримуються стилю співробітництва, а чоловіки – конкуренції, відповідно кожен з них використовує специфічні способи комунікації: жінки, як правило, дотримуються по черговості мовлення, чоловіки тяжіють до самоствердження, встановлення домінування.

Розрізняють відповідно й стилі мовлення чоловіка й жінки: мовлення чоловіка більш стримане, вони обдуманно підбирають для свого висловлювання

іменники та прикметники. Мовлення у жінок характеризується витонченістю слів, насиченістю експресивно–забарвленої лексики.

Якщо ж вдаватися до узагальнення, то можна стверджувати, що чоловікам та жінкам властиве використання двох різних стилів під час свого висловлювання. Наприклад, у чоловіків мовлення пряме, тверде, дещо грубе, різке, прямолінійне, у жінок – спокійне, довірливе, мирне, іноді наївне.

Гендерні особливості формуються на різних соціально обумовлених рівнях, які утворюють комунікативну поведінку індивідууму. Під комунікативною поведінкою розуміємо сукупність норм і традицій спілкування народу, вікової, професійної та ін. групи [32, 45].

Розкрити гендерні ознаки в процесі мовної комунікації можливо за рахунок детального опису комунікативної поведінки за певними характеристиками, насамперед комунікативної привітності, емоційності, здатності до підтримки комунікативного контакту, співвідношенням вербального й невербального спілкування, жестикуляцією, мімікою, гучністю, темпом спілкування тощо.

Отже, гендерні особливості в процесі мовної комунікації залежать від багатьох факторів, серед яких: психічний стан, характер професії, соціальні ролі, фізичні відмінності.

1.3.3 Відмінності між використанням мови чоловіками та жінками. Мова відображає, фіксує та передає соціальні відмінності, тому ми не повинні дивуватися зустрівши відображення гендерних відмінностей у мові, оскільки більшість суспільств розмежовують чоловіків та жінок різними помітними способами. Нижче будуть вивчені відмінності в наступних аспектах.

Різниця у вимові

Фонологічні відмінності між мовленням чоловіків та жінок були помічені у багатьох мовах. Зазвичай вимова жінок краще, ніж у чоловіків, наприклад, вимова англійського "-ing". Шуй провів дослідження в цій галузі, і він виявив,

що 62,2% чоловіків неправильно вимовляли "-ing", але лише 28,9% жінок не вимовляли правильно. Це може бути показано і при вивченні іншої мови. Зазвичай студентки мають кращу вимову, ніж студенти, і це може пояснити причину того, що дівчата частіше ніж хлопці вибирають мову за основний фах. Взагалі, дівчата виявляють кращі здібності до мови. [45, 67]

Відмінності в інтонації

Жінки часто люблять говорити високим голосом через фізіологічні причини, але вчені зазначають, що це також асоціюється з "боязкістю" та "емоційною нестабільністю жінки". Окрім високих тонів голосу, жінки також вважають за краще використовувати зворотний акцент, наприклад:

Чоловік: *Коли буде готова вечеря?*

Дружина: *Біля шостої години.*

Дружина єдина, хто знає відповідь, але вона відповідає чоловікові високим підйомом, який має значення "чи так підійде". Цей вид інтонації підказує жіночу поважність та ввічливість. Чоловік обов'язково відчує повагу дружини. Лакофф каже, що жінки зазвичай відповідають на запитання зі зростаючою, а не спадаючою інтонацією. Таким чином вони можуть проявити свою ніжність, а іноді ця інтонація демонструє відсутність впевненості. [40, 156]

Навпаки, чоловіки люблять використовувати спадаючу інтонацію, щоб показати, що вони повністю впевнені в тому, що говорять. Інтонація, що падає, також демонструє чоловічу впевненість, а іноді й силу.

Відмінності в лексиці

Можна помітити, що чоловіки і жінки, як правило, обирають різні слова, щоб показати свої почуття. Наприклад, коли жінка перелякана, вона зазвичай кричить: "Я боюся смерті!". Якщо ж ми почуємо, як чоловік це каже, то прийдемо до висновків, що він такий боягузливий і жіноподібний.

Відмінності в лексиці можуть бути показані в наступних шести аспектах:

- *Слова на позначення кольору*

В англійській мові існує спеціальний жіночий словник, який чоловіки можливо не наважуються використовувати. Жінки добре користуються словами

кольорів, запозичених з французької мови для опису речей, наприклад, ліловий, аквамарин лавандовий, лазуровий та фуксин тощо, але більшість чоловіків їх не використовують.

- *Прикметники*

У повсякденному житті ми можемо помітити, що жінки люблять вживати багато прикметників, таких як *“чарівний, милий, фантастичний, небесний”*, але чоловіки їх рідко використовують. Коли жінка виходить з ресторану, вона скаже *“Це чудова страва”*. Якщо чоловік хоче висловити ту саму думку, він може сказати лише: *“Це хороша страва”*. Використовуючи більше прикметників для опису речей і їхні почуття можуть свідчити про те, що жінки більш чутливі до навколишнього середовища і швидше виражають свої емоції словами, що робить мову жінки цікавішою. [49, 4]

- *Прислівники*

Існують також відмінності у вживанні прислівників чоловіками та жінками. Жінки, як правило, вживають такі прислівники, як *“жахливо, симпатично, страшенно, величезно, цілком, так”*; чоловіки ж люблять вживати *“дуже, абсолютно, справді”*. У 1992 р. Джесперсен виявив, що жінки вживають більше, ніж чоловіки, наприклад, фразу *“Це було так цікаво”*.

- *Лайка та слова–паразити*

Можливо, тому, що жінки лагідні і покірні, вони зазвичай уникають використання лайливих і брудних слів. Вони вірять, що подібні слова не лише змусять інших почуватись незручно і створять враження про "відсутність манер", але й зруйнують відносини між нею та іншими.

Жінки завжди приділяють більше уваги витонченості себе та використанню мови. До прикладу, ми рідко чуємо, як жінки вимовляють такі слова, як *“чорт”* натомість вони використовують *“о, Боже”*, щоб висловити свої почуття. Розглянемо такі приклади:

Жінка: *Лишенько! Ви завжди встаєте так пізно? Перша година!*

Чоловік: *Лайно! Поїзд знову запізнюється!*

Часто можна зустріти подібні способи вираження потрясіння в повсякденному житті. Чоловіки, як правило, використовують більше лайливих слів. Жінки ж натомість приділяють більше уваги своїм манерам та ввічливості у розмові.

- *Зменшувально–пестливі слова*

Жінкам подобається вживати слова, що мають значення "маленький", наприклад, *“книжечка, носовичок, трусики”*. Вони також люблять вживати ласкаві слова, наприклад, *“любий, солоденький”*. Якщо чоловік часто вживає ці слова, люди можуть подумати, що у нього виникнули якісь психологічні проблеми або ж він просто не мужній. [49, 4]

Крім того, жінки люблять вживати слова, що демонструють ввічливість, наприклад, *“будь ласка, спасибі”*, і вони використовують більше евфемізмів, натомість вважається що “сленг” більше вживається чоловіками.

З дослідження ми бачимо, що чоловіки та жінки підбирають різні слова для підкреслення своїх думок. Хоча у галузі словникового запасу багато досліджень зосереджуються на англійській мові, ми не можемо заперечити, що статеві відмінності у виборі слів існують у різних інших мовах. Люди повинні навчитися відрізняти ці особливості ще в дитинстві.

- *Займенники*

Жінки вважають за краще вживати займенники першої особи множини, коли щось пропонують, навіть коли жінка пропонує щось іншій особі, тоді як чоловіки, як правило, вживають займенник першої особи однини, а коли чоловік пропонує іншій особі, він буде безпосередньо використовувати займенник другої особи, наприклад:

Жінки: *Нам потрібно поспішати.*

Чоловіки: *Вам потрібно бути швидким.*

Відмінності в синтаксисі

Хоча немає конкретних правил, які регулюють використання різної граматики залежно від статі, ми можемо спостерігати ці відмінності майже в кожній мові.

- *Модуляція*

Коли жінка розмовляє, вона часто бере до уваги те, що думають інші. Зазвичай вона залишає рішення відкритим, а не нав'язує власні ідеї чи претензії іншим. Ми часто чуємо жінку, яка каже: “ну, ти знаєш ..., я думаю ..., я гадаю ..., начебто, можливо, я помиляюся, але ...” і т.д.

Коли вони хочуть отримати допомогу від інших, чоловіки та жінки висловлюються по-різному:

Жінки: *Перепрошую, а чи могли би ви мені допомогти?*

Чоловіки: *Будь ласка, допоможіть мені.*

З наведеного вище прикладу ми бачимо, що чоловіки більш схильні щось просити прямо, а жінки – більш ввічливі.

- *Питальні речення*

Жінки використовують більше питальних речень, ніж чоловіки. Жінки розглядають такі речення як стратегію для продовження гарної розмови. Лакофф зазначав, що порівняно з чоловіками жінки частіше використовують питальні речення, щоб висловити свою ідею, і їм подобається використовувати розділові питання, оскільки вони можуть зробити тон менш напруженим [40, 157].

Фішман зібрав багато записів розмов пар, і він виявив, що жінки втричі більше використовували розділові питання, ніж чоловіки. У цих розмовах із загальною кількістю 370 запитань, 263 були сказані жінками, і це майже в два з половиною рази більше ніж чоловіки. Цей момент схожий на різницю в інтонації чоловіків та жінок. [37, 365]

Як сказав Лакофф, жінки можуть відповісти на питання з підвищенням тону, тоді як чоловікам подобається використовувати падаючий тон, щоб твердо про щось заявити. За словами Лакоффа, жінки схильні так чинити, оскільки вони менш впевнені в собі і своїй думці. Різне використання мови також показує, що жінкам частіше бракує впевненості. З іншого боку, ми можемо сказати, що жінки більш ввічливі та тактовні, ніж чоловіки [40, 157].

- *Наказові речення*

Були проведені спостереження за групою хлопців та дівчат на одній вулиці у Філадельфії, які показали, що наказові речення, якими користуються хлопці та дівчата, були різними. Хлопці вживали багато наказових речень, але дівчата вживали більше фраз з “*Давайте*”, наприклад:

Хлопчик: *Дай мені яблуко!*

Дівчина: *Ти б міг мені дати яблуко?*

Хлопчик: *Треба піти.*

Дівчина: *Давайте підемо.*

Дослідження також встановило, що дівчата вважають за краще вживати речення з модальними дієсловами, такими як “*можемо, могли б*”. Але вони рідко використовувати наказові речення для вказівок. Щоб зменшити наказовий тон, вони використовують більше прислівників таких як, “*можливо, напевне, мабуть*”.

Правильність граматики

Жінки приділяють більше уваги правильності синтаксису. Висловлюючи свої думки, вони будують речення чітко, використовуючи точну граматику, наприклад:

Жінка: *Ми сьогодні збираємось піти в парк.*

Чоловіки: *Ми сьогодні збираємось в парк.*

Відмінності у їхньому ставленні до мови

Жінки приділяють більше уваги використанню стандартної мови, ніж чоловіки, тому вони суворіші до правил користування мовою, наприклад:

Чоловік: *Пішли?*

Жінка: *Ми йдемо?*

Жінки, як правило, використовують стандартну форму. Цей пункт підкреслюється й різницею вимови.

У Детройті люди люблять використовувати декілька заперечень (що є помилкою в англійській мові). Дослідження показало, що чоловіки частіше ніж жінки використовують таку нестандартну форму заперечення. Це видно з фільму

"Форест Гамп". Під впливом цього південного акценту, Форест часто використовує подвійне заперечення.

Відмінності у манерах

Ми згадували, що жінки зазвичай проявляють ввічливість у своїй розмові, наприклад, використання фраз "чи не могли б ви, будь ласка" і т.д [42, 46]

Крім цього, жінки також показують стриманість при розмові. Наступна таблиця базується на дослідженні Зіммермана і Заходу про те як часто чоловіки та жінки перебивають під час розмови.

	чоловіки	жінки	загальна кількість
перебивання співрозмовника	46	2	48

Ми можемо бачити, що чоловіки продовжували переривати чужі розмови, натомість жінки більш терплячі. Хоча вони хочуть говорити, вони будуть чекати, поки інші припинять свою розмову. Загалом, у розмові за участю обох статей жінки часто грають роль терплячих слухачів. Вони не перебивають інших часто, але спонукають інших до розмови. Однак чоловіки прагнуть бути почутими, що підштовхує їх до того, щоб зловити якомога більше можливостей говорити. Чоловіки не люблять мовчати. Це робить їх активнішими за жінок. Іншими словами, у розмові за участю обох статей жінки схильні мовчати.

Відмінності у виборі тем

У соціальній взаємодії чоловіки та жінки мають різні інтереси у виборі своїх тем. Коли чоловіки розмовляють, вони частіше обирають теми політики, економіки, акцій, спорту, актуальних новин. У той час як жінки мають більший інтерес до сімейних справ, таких як освіта дітей, одягу, кулінарії, моди тощо. Жіночі розмови пов'язані з домом та побутовою діяльністю, а чоловічі – із зовнішнім світом та економічною діяльністю. [13, 32]

Таким чином, хоча існує загальноприйняті упередження, що жінки говорять більше, ніж чоловіки; емпіричні дослідження ряду соціальних ситуацій, таких як засідання комітетів та дискусійні групи в Інтернеті, показали, що насправді все навпаки. Жінки можуть говорити більше у неформальних випадках, але вони, безумовно, відіграють другу роль у формальних подіях і, як правило, говорять менше, ніж чоловіки. Соціолінгвісти вивчали мовчання жінки в суспільних ситуаціях, а також мовну роботу, яку вони виконують у своїх партнерських відносинах. Окрім цих відмінностей, існують й інші статеві відмінності, наприклад те, що жінки та чоловіки можуть мати різну паралінгвістичну систему та рухатися й жестикувати по-різному.

Отже, можна простежити що є багато відмінностей між жіночим та чоловічим мовленням. Жінки більше використовують емоційно забарвлену лексику, зменшено-пестливі слова, більш точні у вимові, використовують запитання для наказу, приділяють багато уваги синтаксису. В той час як чоловіки вживають багато наказових речень, сленгових та лайливих слів, не точні у побудові синтаксису й ма/ть менший словниковий запас прикметників та прислівників.

1.3.4 Причини відмінностей чоловічого та жіночого спілкування. Недостатньо лише знайти відмінності. Важливіша річ – знайти те, що спричиняє ці відмінності. У недавніх дослідженнях щодо фізичних відмінностей між обома статями було показано, що фонологічна обробка у чоловіків розташована зліва від мозку, а у жінок – із залученням як лівої, так і правої частин мозку. Ніякої різниці в ефективності не було показано, а також немає жодних доказів того, що будь-яка нейрофізіологічна різниця пояснює відмінності між двома групами у використанні мови, тому ми можемо зробити висновок, що причини є соціальними, а не фізичними. Оскільки біологічні статеві відмінності не можуть пояснити відмінності у суспільних ролях та можливостях чоловіків та жінок, вчені розробили та застосували інші інструменти та аналітичні категорії, щоб

зрозуміти ці невідповідності. “Бовуар припускає, що дитині, народженій із жіночими репродуктивними органами, не просто вирости жінкою. Вона повинна перетворити себе на жінку, або, правильніше, вона перетворюється на жінку суспільством, у якому вона виростає, і у відповідь на очікування і відрізняється залежно від домінуючих впливів, такі як субкультура, етнічна група та релігійне середовище, в якому вона виростає.”. Ми можемо дослідити це питання з трьох аспектів. [38, 15]

Різна психологія

Прийнята думка, що жінки більш обережні, чуйні та уважні, ніж чоловіки. Перш ніж жінка говорить, вона зазвичай думає про те, що її слова спричинять, тому вона часто є більш ввічливою. Чоловіки ж, навпаки, здаються гарячкуватими, і вони просто кажуть, що хочуть сказати, і рідко дбають про те, що думають інші, тому чоловіча мова зазвичай різка і пряма.

Різний соціальний статус

Серед соціальних причин гендерних відмінностей у мовленнєвому стилі однією з найважливіших є рівень освіти. У всіх дослідженнях було показано, що чим більша різниця між освітніми можливостями для хлопчиків і дівчаток, тим більше відмінностей між чоловічим і жіночим мовленням. Зазвичай у багатьох куточках світу чоловіки проводять більше часу в школах. Коли ж вони отримали однаковий рівень освіти, жінки, як правило, мають зазвичай більш чутливі ніж чоловіки до статусних норми мови.

Хоча багато лінгвістів помітили відмінності між використанням мови чоловіками та жінками, лише до 70-х років деякі лінгвісти намагалися знайти соціальну причину цих відмінностей. Чоловіки та жінки різняться видами мови, якими вони користуються, та способом їх використання, через те, що чоловіки та жінки часто виконують різні ролі в суспільстві. Ми можемо очікувати, що чим чіткіші ролі, тим більшими є відмінності. Майже в кожній країні більшість важливих посад в урядах займають чоловіки. Чоловіки можуть майже домінувати над усім, включаючи жінок. Більшість вчених зауважує, що жіночий тон не такий впевненим у собі, як чоловіків, і вони зазначають, що це тому, що у

них мало влади або взагалі немає влади в суспільстві. Соціальний статус жінки робить їх покірними для чоловікам. Жінок часто називають, титулюють і звертають по-іншому ніж до чоловіків, наприклад, до жінок частіше, ніж до чоловіків, звертаються за іменами. Жінки в цьому суспільстві поступаються чоловікам, тому вони, не дуже самовпевнені чи напористі в розмові. Вони схильні обговорювати, ділитися та шукати заспокоєння. Чоловіки ж, навкаки, як правило, шукають рішення, дають поради та навіть повчають своїх слухачів. Термін “гендер” часто розуміли як основу підпорядкованості жінки в громадському та приватному житті. Жінки повинні бути другим класом як в домашньому господарстві, так і на робочому місці, скрізь від рожевих комірчастих гетто корпорацій, зображення жінок у ЗМІ до державних чи освітніх установ, що встановлюють політику щодо жінок. Діяльність, що критикує гендерні аспекти повсякденного життя, висвітлювала це питання в очах громадськості; інтерес та підтримка були побуджені такими медіа-подіями, такими як зрив конкурсу “Карнавал Міс Америка” в 1968 році, де пастки стереотипної жіночності – тканини для посуду, прокладки, пояси та бюстгальтери – були кинуті у “Смітник Свободи”. [43, 98]

Використання генетичного чоловічого роду, наприклад, у реченнях *“Кожен чоловік повинен підвищити свою обізнаність щодо охорони навколишнього середовища”*, підсилює вторинний статус жінок у багатьох соціальних групах. Таке використання не відображає та не фіксує поточні упередження, але вони легко передаються, підсилюючи нижчу силу та престиж, який приписується жінкам у суспільстві. Зі зростанням суспільної інформованості у багатьох частинах світу за останні десятиліття було багато спроб подолати це упереджене використання мови. Наприклад, сьогодні люди частіше використовують слово *“керівниця”* замість *“керівник”*. Зараз багато видавців та журналів дотримуються певних норм, аби уникнути гендерного стереотипу та використання гендерно-упередженої мови.

Жінки гарно усвідомлюють свій статус, і вони прагнуть кращого становища в суспільстві, тому намагаються вдосконалити себе, в тому числі,

використовуючи стандартну мову. Жінки більше усвідомлюють використання мов, які асоціюються зі своїми “кращими” в суспільстві, тобто тих, яких вони вважають соціально вищими. Тому вони спрямовують мову до моделей, які вони надають, навіть в тій мірі, в якій це стосується гіперкорекції. З іншого боку, чоловіки є потужними, включаючи чоловіків нижчого класу. На них менше впливають інші.

Різне культурне підґрунтя

За кожною мовою стоїть унікальний стиль життя та способи мислення людей. Саме ці життєві стилі та способи мислення визначають правила мови, тому вона також є своєрідним культурним явищем. вважає, що відмінність чоловічої та жіночої мови є симптомом проблеми в нашій культурі, а не самою проблемою. Наприклад, у Північній Америці чоловіки та жінки походять з різних соціолінгвістичних субкультур. Вони навчилися робити різні речі за допомогою мови. Щоб навести інший приклад, мова Яна в Каліфорнії містить спеціальні форми для використання чоловіками або ж для звертання до них. Вище ми можемо побачити, що культурний фон впливає на поведінку чоловіків та жінок, а також на їхню мову. [40, 148]

Отже, серед причин відмінностей між чоловічим та жіночим спілкуванням можна виокремити не лише фізичні відмінності, а й соціальні. Через різну психологію, соціальний статус та культурне підґрунтя криється й відмінності у мовленні.

1.3.5 З м і н а ч а с у . “Жіночий рух кінця 1960–х р.р. – початку 1970–х р.р. намагався показати, різноманіття відмінностей жінок від чоловіків, завдяки штучним поведінковим стереотипам, що зумовлені гендерною обумовленістю. Оскільки ці стереотипи були штучними, їх можна було звести до мінімуму”. Мова має великий зв’язок із суспільством, тому, якщо відбудуться зміни в суспільстві, зміниться і мова. З розвитком продуктивних сил і цивілізації змінюються суворі правила, які суспільство призначає чоловікам і жінкам. Багато територій належать вже не тільки чоловікам. Жінки не є глядачами;

натомість вони починають брати більш наполегливу роль у тому, що відбувається. Наприклад, у дослідженні того, як мешканці Обсерварта переходять від структури стійкої двомовності німецькою та угорською мовами до використання лише німецької мови, можна прослідкувати, що молоді дівчата перебувають на передньому плані цих змін. Жінки прагнуть змінити свої соціальні статуси, і вони хочуть бути рівними з чоловіками у будь-якій галузі. У наш час все більше і більше жінок виходять з дому; і ще більше і більше їх на високих посадах в урядах. Їх здібності говорять людям про те, що роботу можуть робити й жінки. Зі змінами свого соціального статусу жінки стають впевненішими та наполегливішими, ніж раніше. Вони мають впевненість сказати те, що хочуть сказати прямо зараз, вони також мають сміливість перервати чоловічу розмову. Вони досить сміливі, щоб читати лекції чоловікам, а не лише щоб лекції читали їм. Коли ми вивчаємо японську, то помічаємо, що в сучасній японській мові правила не такі суворі, як були раніше. Це результат сучасної цивілізації, і це також той результат, до якого прагнуть жінки. [38, 17]

Мовна поведінка людей пов'язана не тільки з соціальним статусом, але також пов'язана з їх професією, освітою тощо. У сучасному суспільстві все більше людей отримують високу освіту, тож ми можемо бачити, що все більше і більше чоловіків починають виражати себе під час розмови. Зазвичай вони рідко вриваються у розмову іншого різко. Натомість вони досить терплячі, щоб чекати, доки інші закінчать свої переговори. Вони використовують менш жорсткі вражаючі речення. Ми навряд чи почуємо як вони використовують лайливі слова. Вони стають ввічливими та доброзичливими. Цікавим є те, що вони також починають перепитувати.[7]

Отже, гендер як аналітична категорія продовжує мотивувати дослідників у багатьох сферах. У цьому дослідженні спостерігаються відмінності між мовою чоловіків і жінок у деяких аспектах, і ми можемо помітити, що існує багато відмінностей у використанні мови між обома статями, а також є деякі зміни що пов'язані з часом. Ми вважаємо, що з розвитком суспільства буде менше відмінностей у використанні мови. Мова як інструмент людського спілкування

буде вдосконалюватися з кожним днем, і для цього потрібні зусилля як чоловіків, так і жінок. З більшою участю у суспільному житті, бізнесі, науковій сфері тощо, в майбутньому відбудуться інші зміни. Зміни мови можуть свідчити про покращення соціального статусу жінки.

1.3.6 Характеристика особливостей жіночого мовлення. Особливості мовного стилю чоловіків і жінок проявляється на двох рівнях – мовної поведінки й мови. Жінки набагато частіше вживають конкретні іменники (у тому числі власні імена). Чоловіки частіше використовують іменники (в основному, конкретні) і прикметники, в той час як жінки вживають більше дієслів. Чоловіки вживають більше відносних прикметників, а жінки – якісних. Чоловіки частіше використовують дієслова доконаного виду в дійсній заставі.

Лінгвісти характеризують жіночу мову як підвищену емоційну. Основним в оповіданні жінки є не стільки виклад зовнішньої, об'єктивної канви подій, скільки зосередженість на розкритті своїх переживань, емоцій. Емоційність проявляється також у великій кількості контактовстановлюючих мовних сигналів. Тобто все оповідання будується таким чином, що жінка активно прагне залучити співрозмовника в сферу своїх емоційних переживань. Саме тому жіноча мова включає в себе велику концентрацію емоційно оцінної лексики, а чоловіча оцінна лексика частіше стилістично нейтральна.

Якщо говорити про словниковий склад, семантичних полях і асоціативних рядах, то в силу того, що жінка досить сильно зосереджена на своєму внутрішньому світі, в її словниковому запасі зустрічається і більше слів, що описують почуття, емоції, вона частіше вживає дієслова, що передають емоційно-психологічний стан людини. З цим моментом пов'язано використання метафори у висловлюваннях жінок. В області граматики були зроблені наступні спостереження: жінки вживають більше займенників, часток, іменників, ніж чоловіки; жінки використовують невизначені, розтягнуті в часі, емоційно

насичені імена якості і стану; типово жіночими є конструкції з займенниками такий, так, який, відмічені як позитивною, так і негативною конотацією.

Жінки широко вживають прикметники і прислівники, які виражають загальну позитивну оцінку, використовуючи при цьому експресивні синоніми всіма прийнятого прикметника “гарний”. До таких типово жіночим оцінюваних слів відносяться позитивні оцінки – прикметники і відповідні прислівники: “чудовий, чарівний, божественний, пречудовий, неймовірний”. Жінки часто користуються інверсією в порядку слів. Найчастіше вживають знаки оклику та питання пропозиції. [12, 67].

В одному з психолінгвістичних аналізів творів, що проводилися Є.І. Горошко по 97 параметрам, виявилось, що для жінок характерним є, коли вони використовують емоційний стиль. При цьому для жінок було характерно більше багатство словника і більш складний синтаксис. Результати асоціативного експерименту також показали, що жіноче асоціативне поле виявляється більш розгорнутим, а чоловічі реакції показують більш стереотипну картину. Для жіночого асоціативного поведінки характерно більшу різноманітність реакцій, більше реакцій іменами прикметниками (у чоловіків в реакціях набагато більше іменників), менша кількість відмов від реагування, жінки частіше реагують словосполученнями. В якості аргументів жінки частіше посилаються і наводять приклади конкретних випадків з особистого досвіду чи найближчого оточення.

Отже, жіноча мова характеризується як більш емоційно підвищена й саме тому жіноча мова включає в себе велику концентрацію емоційно оцінної лексики. Так як жінка досить сильно зосереджена на своєму внутрішньому світі, в її словниковому запасі зустрічається і більше слів, що описують почуття, емоції, вона частіше вживає дієслова, котрі передають емоційно–психологічний стан людини.

1.4. Методологія та підходи до дослідження дискурсу

Однією з проблем сучасного мовознавства є проблема методів дослідження мов. Протягом багатьох років лінгвістика створювала свої власні методи. Зазвичай, зміна наукової парадигми супроводжується відкриттям нового методу дослідження. Кожен з методів виділяє у мові аспект котрий визначається як найважливіший у цій теорії мови. Кожен метод підходить для дослідження певної проблеми. Вчений підбирає собі метод в залежності від того, які дослідження проводить, які проблеми вивчає.

Методами лінгвістичних досліджень займалися такі науковці, як І. О. Бодуен де Куртене, Вильгельм Вундт, Карл Бругман, О. О. Потебня, Фортунатов, Август Шлейхер та ін.

Методи можна поділити на загальні (індукція, дедукція, гіпотеза, аналіз, синтез, порівняння, спостереження, ідеалізація, експеримент тощо) та спеціальні ((порівняльно-історичний, типологічний, зіставний, структурний, функціональний, конструктивний, дискурс-аналізу).

Методологія повинна розумітися, як прийоми дослідницької роботи. Необхідність досліджувати тексти і дискурс - теж проблема, методологічної рефлексії по якій недостатньо.

У даній роботі було використано велику кількість методів лінгвістичних досліджень. Серед них велику роль відіграли методи аналізу, опису, зіставлення та спостереження.

Метод спостережень передбачає власне саме спостереження за однією з проблем мови. Його головною умовою є об'єктивність. При цьому аналізі бажаними є повторні спостереження, адже вони можуть дати більш чіткі уявлення про проблему. Однією з форм спостереження є інтерв'ювання. Інтерв'ювання проводиться серед носіїв мов, їх відповіді записуються й оцінюються. Відповіді опитуваних можуть відрізнятися з відповідями інших опитуваних та з думкою самого дослідника.

Подальшим етапом у роботі слугував метод аналізу. Цей метод дозволяє розділити ціле на частини й описати кожен з них, простежуючи їх взаємні зв'язки. У роботі було поділено ознаки жіночого мовлення на певні частини й простежено що є спільного між ними. Так ми визначили, що особливості жіночого мовлення поділяється за фонетичні, лексичні, морфологічні, граматичні та синтаксичними ознаками.

Метод синтезу поєднав все це у єдину цілісну частину.

Наступник кроком є порівняльно – історичний метод. Цей метод передбачає реконструкції походження мов від прамов, установлення еволюційних змін і закономірностей розвитку споріднених мов шляхом їхнього порівняння на різних етапах формування, доведення генетичної близькості мов. Порівняльно – історичний метод базується на різних прийомах відтворення незафіксованих письмово фактів. Головним завданням методу є віднайдення законів за котрими змінювалась й змінюється мова. [25, 307]

Зіставний метод спрямований на вияв спільних та відмінних рис на всіх рівнях мови. Об'єктом його вивчення є споріднені та неспоріднені мови. Його головним завданням є виявлення однакових й відмінних рис зіставлених мов на фонетичному, граматичному й лексичному рівнях.

Описовий метод сукупність процедур інвентаризації, класифікації і інтерпретації досліджуваних мовних явищ у синхронії. Хоч опис мовних структур можна зустріти і в інших методах, однак саме описовий метод застосовують до вивчення сучасного стану мови.

Отже, у роботі було використано багато методів лінгвістичних досліджень. Серед яких велику роль відіграли методи аналізу, опису, зіставлення та спостереження.

Висновки до розділу 1

Використання як основного засобу вербальної комунікації припускає, що кожному слову або звуку надається спеціальна, тільки йому властиве значення. Для носіїв цієї мови це значення є загальноприйнятим і допомагає їм розуміти один одного. Однак у сучасному світі налічується близько 3000 мов, у кожному з яких створена своя мовна картина світу, що припускає специфічне сприйняття світу носіями даної мови. Саме тому ми можемо прослідкувати різні типи мовлення серед народів світу. Однак не тільки між мовами національностей відмічається несхожість. Між мовами чоловіків та жінок також є багато відмінностей.

Суспільство нав'язує чоловікам та жінкам різні ролі, що стереотипно приписуються йому/їй соціумом мовою, яка є основним каналом одержання соціокультурної інформації. Залежно від того, як мова впливає на гендерні особливості, формується ставлення суспільства до чоловіків та жінок, і як результат — утворюються гендерні стереотипи (механізми, що забезпечують закріплення гендерних ролей від покоління до покоління).

Гендерні особливості в процесі мовної комунікації значною мірою залежать від психічного складу, характеру професії, соціальної ролі досліджуваних. Як зазначають фахівці, відповідну роль відігравала й особлива диференційована діяльність давнього чоловіка й жінки – чоловіка як мисливця, змушеного більше мовчати, логічно мислити й орієнтуватися в просторі та жінки як домашньої господині й виховательки дітей, що потребувало відповідної вербальної активності .

Інтерес до відмінностей між чоловіками та жінками у мові є давнім, але повноцінне обговорення відмінностей між мовами, якими розмовляють чоловіки та жінки, почалися активно вестись лише зараз.

Відповідно до прогресу їх досліджень було розпочато конкретні дослідження мовних особливостей відповідно до статі. Виникнення феміністичної точки зору породило уявлення про те, що дискримінація жінок відображається в мові, для феміністичних дискримінативних мов був встановлений термін “жіноча мова”, а також “феміністична лінгвістика”. Зміни у

сприйнятті відбулися через те, що мовні відмінності за статтю розглядалися як пов'язані з соціальним становищем та соціальними цінностями чоловіків і жінок від того, що вони виступають як змінні мовної варіативності, такі як соціальний клас, вік та релігія, як змінні мовної варіації.

У 1970–х Лакофф інтерпретував, що характеристики мови, якою розмовляють жінки, були обмежені цінностями суспільства, а не темпераментом чи особистістю жінки, й інтерпретацією погляду на мовні відмінності між чоловіками та жінками. Характеристика жіночих слів є:

- При використанні кольорових картин жінки вважають за краще використовувати блідо–фіолетовий, бежевий, лавандовий і темно–червоний, але чоловіки рідко використовують ці кольори.
- Жінки не використовують лайливі слова, такі як "чорт, лайно", а натомість використовують "о, Боже".
- “Великий, приголомшливий” – це прикметник, які можуть вживати чоловіки та жінки, тоді як “чарівний, божественний” – прикметники, які використовують лише жінки.
- Жінки використовують більше запитань, ніж чоловіки. Цей тип речення зазвичай використовується для того, щоб попросити слухача про згоду висловлювання. Те, що жінки багато використовують запитальні речення є свідченням невизначеності їх ідей.
- Жінки повинні бути максимально ввічливими та слабкими в мовленні.

Причиною появи характеристик жіночого висловлювання було те, що мовна культура дає чоловікам можливість виразити себе сильними, тоді як пригнічують жіночі вираження, щоб вони не могли висловити свою особистість. Тому підкреслюється, що риси, які не висловлюють власну думку, але ввічливо і обставин, пов'язані з соціальними цінностями.

Проблема переваги жінок перед стандартними формами також тлумачиться стосовно соціального статусу. Кі бачить сильну тенденцію до використання стандартної форми, яка є бажаною формою, жінками, оскільки вони намагаються здобути соціальний статус. Трудгілл також встановив, що

соціальна позиція жінок є нестійкішою, ніж чоловіча, тому жінки віддають перевагу стандартним формам, оскільки вони намагаються показати своє соціальне становище іншими способами. Кемерон, однак, вказує, що перевагу жінок до стандартної форми є гендерно–дискримінаційною заявою про жіночий консерватизм та підвищення соціального статусу. Насправді жінки використовують більше запитань, ніж чоловіки.

РОЗДІЛ 2

ЗАСОБИ ВЕРБАЛЬНОГО ВІДТВОРЕННЯ ОБРАЗУ ЖІНОЧНОСТІ В КОРЕЙСЬКОМУ ПОБУТОВОМУ ДИСКУРСІ

2.1 Вербальні висловлювання в корейській мові як частина комунікативного процесу

В азіатських і східних культурах, для яких соціокультурний контекст має велике значення, слова вважаються складовою частиною комунікативного контексту в цілому, що включає також особисті якості учасників спілкування і характер їх міжособистісних відносин. Таким чином, в цих культурах вербальні висловлювання вважаються частиною комунікативного процесу, нерозривно пов'язаного з етикою, психологією, політикою та соціальними відносинами. За переконаннями представників цих культур, всі ці фактори сприяють соціальної інтеграції та встановленню гармонії, а не є просто вираженням індивідуальності. Тому в східних і азіатських культурах основний акцент робиться не на техніці побудови усних висловлювань, а на манері їх проголошення, відповідно існуючим суспільним відносинам, які визначають положення в суспільстві кожного з комунікантів. Цим пояснюється традиційну недовіру азіатських культур до слів на відміну від західних, які завжди вірили в силу слова.

Азіатське розуміння обмежених можливостей мови змушує представників азіатських культур більше уваги приділяти манерам і етикету. Вони прекрасно знають, що вимовлені слова і реальні їх смисли можуть означати зовсім різні речі. Обережне ставлення до слова в азіатських культурах проявляється в тому, що азіати у будь-якій ситуації намагаються бути якомога стриманіше в своїх негативних і стверджувальних висловлюваннях. Для них чемність часто важливіше правдивості. Саме тому для азіатів майже неможливо прямо сказати "ні" співрозмовнику. Стриманість і двозначність – найважливіші риси в комунікаційному процесі азіатських культур [29, 79].

Порівняно з вербальними засобами вираження думок в азіатських і східних культурах жителі європейських країн і США висловлюються більш прямо, ясно і точно, намагаючись уникати мовчання в ході спілкування. Представники європейських культур говорять те, що думають і думають те, що говорять, оскільки для них не має значення соціокультурний контекст комунікації. У цих культурах надзвичайно схвально ставляться до тих, хто просто і прямо висловлює свої думки і почуття.

Отже, вербальне висловлювання у корейській мові передбачає розуміння обмеженостей мови, стримання та двозначність.

2.1.1 Стереотипні ролі жінок та чоловіків в Кореї. Як Китай та Японія, Корея перебувала під значним впливом конфуціанських ідеалів. Конфуціанство переважно зосереджено навколо сім'ї. Чоловіки є володарями, жінки ж є берегинями в домі та переважно займаються сім'єю.

Корейське суспільство відноситься до числа патріархальних, чому сприяли закріплені у конфуціанстві статево-рольові норми поведінки. Згідно конфуціанської доктрини сімейні відносини будувалися за принципом «домінування-підпорядкування». Жінка підчинялась чоловікові в залежності від своєї ролі (батьку, якщо виконувала роль дочки; чоловікові, якщо була заміжня; синові, якщо була вдовою). У корейській мові слово "дружина" (아내 або 집사람) перекладається як внутрішній, домашня людина. Незважаючи на активні дії пра-вительства Кореї в сфері гендерної політики та рівності, гендерні стереотипи продовжують транслюватися і на сучасному етапі загального розвитку. У 2017 р. індексу гендерної рівності (The Global Gender Gap Index) Корея зайняла лише 118 позицію серед 144 країн світу. Разом з тим за результатами соціологічних опитувань та опублікованих офіційними джерелами досліджень в корейському соціумі спостережується тенденція до перегляду традиційних гендерних ролей [48, 15].

Протягом довгого періоду жінки виховувалися гарними дружинами та матерями згідно з ідеологією конфуціанства. Саме тому на державному рівні жінки заохочувалися до використання жіночнішого мовлення та поведінки з метою модернізації Кореї. Головна мета – укріплення концепту “чоловічого правління” та “жіночого підкорення” – втілилася в докорінні зміни та кардинальну різницю в гендерних аспектах мовлення [50]

Отже, так як Корея відноситься до числа патріархальних країн, де чоловік усьому голова, це вплинуло й на мову – жінки в Кореї більш стримані у своїй мові й у розмові підпорядковуються чоловікові.

2.1.2 Вербальне відтворення образу жіночності в корейській мові. Проглядаючи різні культурні та лінгвістичні сторони корейського народу можна помітити високий рівень емоційного супроводження, який допомагає більш цілісно уявити і відобразити сенс дискурсу. Вважається, що жестами і тембром голосу зазвичай показують намір співрозмовника, його настрій та відношення до сказаного. Існує хибна думка, що при вербальному спілкуванні основний сенс передається через емоції і жести, але це не цілком так. Засоби вербального спілкування слугують лише інструментом відображення мовлення, допомагають налагодити кращий контакт зі співрозмовником.

Корейці особливу увагу приділяють саме вербальному спілкуванню, адже вважають, що можуть передати свої почуття краще використовуючи різні вербальні засоби. Серед засобів вербального спілкування можна виділити: темп, інтонацію та голосність мовлення, логічний наголос, тембр та чіткість дикції.

Корейські дівчата в спілкуванні з хлопцями люблять використовувати Егьо. Цей феномен означає миле, дитячу поведінку, яке властиво більшості корейнок, особливо коли вони чогось хочуть від своєї другої половини. Корейка ніколи не скаже прямо: «Купи мені ось це», – скоріше, так скаже дівчина з заходу. А корейська дівчина буде тонко натякати, невинно закочувати очі, томно посміхатися, але відкрито ніколи не скаже хлопцеві, чого хоче.

Наприклад:

여자: 요즘 너무 추워서...

남자: 그럼 폭 쉬고, 감기약 먹고 잘 자면 돼

(Жінка: Останім часом так холодно...)

Чоловік: Тоді добре відпочивай, пий ліки від простуди й гарно спи)

Також можна зазначити що:

~ Жінки частіше погоджуються , ніж чоловіки, відсоток піддакування значно вищий – 78,8%. Жінки частіше схильні до вживання фраз афірмативного характеру.

~ Чоловіки ведуть конкурентний діалог, відбираючи порядок чи тему один в одного, а жінки введуть спільний діалог, піддакуючи одна одній.

Отже, це приводить нас до однієї відмінності між чоловічою та жіночою корейською мовою:

- Чоловіки: надають перевагу командному тону під час наказу або проханню до слухача
- Жінки: вважають за краще запросити до прохання або ж висловити прохання непрямым способом мислення.

Використовуючи засоби масової інформації корейці показують, що жінки повинні поводити себе як маленька дитина – бути милою й беззахисною. Саме це вважається нормою, тому молоді дівчата прагнуть досягти цього образ як зовнішньо так і у спілкуванні.

При розмові корейські жінки намагаються зробити свій голос більш дзвінким і тоненьким, а обличчя милішим. Свої емоції вони передають не тільки виразом обличчя, а ще й відповідною граматиною, котра робить сказане більш емоційно забарвленим. Саме це допомагає їм звучати дуже мило й лагідно. Образ жіночності активно малюється людьми через ЗМІ. У серіалах вони роблять жінок однотипними, вибудовуючи їх образ. Саме так даний образ нав'язується людям і вони починають захоплюватись ним. Однак дане твердження має дві сторони медалі. [68]

З одного боку, жінки прагнуть до вдосконалення починаючи від зовнішності та закінчуючи гарними манерами, але у суспільстві, де велике значення має думка інших людей це переростає в проблему. Для досягнення гарної зовнішності дівчата лягають під ніж пластичного хірурга. По даним 2012 року 76% жінок у віці 20-30 років зробили собі пластичну операцію (більшість з них операція на верхнє віко). 90% жінок заявили, що збираються зробити собі пластичну операцію щоб почувати себе більш впевненою. Популярною пластичною операцією в Кореї — є операція на верхнє віко. Вважається, що верхнє віко як у європейок робить їх не лише привабливішими, а й миловидними. Тож їх прагнення до створення жіночного образу змушує їх до відчайдушних кроків.

Отже, корейці особливу увагу приділяють саме вербальному спілкуванню, адже вважають, що можуть передати свої почуття краще використовуючи різні вербальні засоби. Жінки в корейській мові більше погоджуються й просять про допомогу непрямим способом.

2.1.3 “Егьо” як поняття у теорії дискурсу. Егьо (애교) – це шаблонна поведінка, що часто виражається за допомогою милого або дитячого голосу, вживанням певних слів чи фраз, виразом обличчя чи певними жестами. Найбільш поширеним егьо є серед дівчат, але хлопці також часто використовують його.

Останім часом це стало не лише способом маліпування з боку дівчат, але й також візитною карточкою для дівчат з інших країн як потрібно вести себе з хлопцями (бути милою, наче мале дитя).

Нижче наведений список найбільш вживаних засобів егьо:

1. 당근송

Пісня морквинки

Пісенька стала популярною на початку 2000–х років. Слово “звичайно” корейською мовою звучить як англійське "carrot" – "морква". Через цей збіг пісня набула популярності.

나 보고싶니.. 당근!

나 생각나니.. 당근!

I Love You You Love Me... 당근 당근 당근!

나 좋아하니.. 당근!

나 사랑하니.. 당근!

I Love You You Love Me... 당근 당근 당근!

(Композитор та атор – Джо Дже Ю, 2000 рік)

2. "오빠 난 띠드버거 먹어싶어

“Оппа, я хочу чізбургер ...”

Актриса Хван Джон вивела егьо на новий рівень розвитку і ввела тренд під назвою “хочу чізбургер”. Ця фраза вперше прозвучала в ситкомі “거침없이 하이킥 ” (Нестримний стусан) (2006 рік, канал MBC). Всі, хто ріс в роки трансляції цієї дорами, пам'ятають цю знакову фразу. [65]

3. “뿌잉뿌잉”

“Пуінь–пуінь”

І знову фраза зі сіткому “Нестримний стусан”. Нова форма егьо, яка часто відтворюється артистами. Ця фішка була модною в 2011 році, вперше її продемонстрував актор Лі Чон Сік в ситкомі “거침없이 하이킥 3” (Нестримний стусан 3) (2011 рік, канал MBC). [67]

4. 귀요미송

“Пісенька про пальчики”

Ця пісня стала хітом різних шоу і телепрограм. Її придумав учасник групи Ільхун з групи ВТОВ. Ролик з цією пісенькою, показаний на “주간 아이돌” (Щотижневий айдол) (2011 рік, канал MBC) став вірусним і популярним навіть за кордоном. [68]

1 더하기 1 은 귀요미

2 더하기 2 는 귀요미

3 더하기 3 은 귀요미

귀귀 귀요미 귀귀 귀요미

4 더하기 4 도 귀요미

5 더하기 5 도 귀요미

6 더하기 6 은 쪽쪽쪽쪽쪽쪽 귀요미 난 귀요미

5. 니코니코니

“Ніко Ніко Ні” – це популярна фраза з японського аніме “Love Live” (2010 рік, ASCII Media Works). Співачка Момо з поп-групи TWICE прекрасно відтворила цю фразу, й це стало новим вірусним егьо. Є й багато інших зірок k-pop, які також намагалися (й намагаються досі) мило вимовляли ці слова. [70]

6. “내 마음에 저장”

Багатьох зачепила фраза свівака Пак Джі Хуна: “Я буду тебе пильнувати в своєму серці”, яка стала візитною карткою учасника поп-групи WANNA ONE.

Отже, можна прослідкувати, що егьо стало не просто вірусним хобі молоді, але й переросло в нове поняття у вербальному дискурсі, під час якого міняється не лише голос, а й граматичні та ліксихні основи.

2.1.4 Фонетичні особливості жіночого мовлення в корейській мові. У Кореї у дівчат голос більш високий ніж у західної половини нашого населення. Причин на це чимало. Перша з яких – фізична розвиненість. Ні для кого не є секретом, що тіло кореянок (як і азіаток в цілому) маленьке. У будь-яких людей маленького статури буде високий голос. Справа в тому, що для оптимальної життєдіяльності організму потрібно мати дуже вузький інтервал пропорцій між органами. І голосовий апарат не виняток. А далі працюють закони фізики: чим менше голосові зв'язки, тим вони коливаються з більшою частотою.

Але це не єдина причина. Соціальне становище жінки у суспільстві також відіграло свою роль. Традиційною особливістю корейського мовлення вважається жіночність, під якою розуміють м'якість, ввічливість та скромність. Це пов'язано з тим, що з давніх давен кореянок ні в що не ставили й вони мали бути покладистими.

Дослідження свідчать, що в останні кілька десятиліть мешканки західних країн загалом почали розмовляти нижчим голосом, ніж їхні мами чи бабусі. [31]

Різницю можна почути в акценті. Мова не статична, вона постійно розвивається, відповідаючи моді сьогодення, і це призводить до змін у вимові. [31]

Наприклад, у Великій Британії сьогодні набагато менше людей розмовляють із нормативною вимовою, так званим RP (англ. *received pronunciation*). [31]

Утім, соціальному впливу піддається не лише вимова, а й звучання наших голосів. [31]

Зміни в розподілі влади між чоловіками і жінками, що відбуваються в суспільстві сьогодні, відбилися на тембрі голосу сучасних жінок, який поступово стає нижчим, ніж в їхніх мам та бабусь. [31]

Науковців припускають, що трансформація голосу відображає зростання числа жінок, які посідають керівні ролі в суспільстві. Нижчий тембр голосу дозволяє їм лунати більш авторитетно і стверджуватися на владних позиціях. [31]

Колишня прем'єр-міністр Великої Британії Маргарет Тетчер брала уроки вокалу. Щоби її голос звучав впливово, вона намагалася знизити його тембр на цілі 60 Гц. [31]

Більшість з нас, напевно, не змінюють свій голос так радикально. Проте, як свідчать дослідження, ми всі спонтанно пристосовуємо його тембр до тієї соціальної позиції, яку хотіли би продемонструвати. [31]

Тож, до прикладу, мешканки Нідерландів, наприклад, говорять загалом нижчим голосом, ніж кореянки. [31]

Схоже, це пов'язано з пануючими в різних культурах гендерними стереотипами – незалежність проти безправності. Що підтверджується й помітно більшою нерівністю в оплаті праці жінок і чоловіків в Кореї. [31]

Хоч соціальні зміни по троху торкаються й Корею, але все ж стандартний розподіл ролей у суспільстві залишився колишнім. Так багато кореянок

навмисне міняють свій темп голосу щоб миліше звучати хлопцю, що їм подобається. Іноді це буває різким переключенням від низького голосу до високого.

Ще з дитинства їх навчають еґьо, де дівчата виражають свою милість не тільки невербально, а ще й змінюючи голос на більш високий.

Тож загалом у вимові корейнок можна виділити п'ять особливостей:

- Використання посиленних приголосних: 작다 < 짝다, 조금 < 쪼금 / 쪼끔
- Додавання ㄹ : 요거로 < 요걸로, 알아 보려구 < 알아 볼려구
- Прагнення до стандартів вимови
- Вимова стверджувальних речень– помякшуючи їх до запитальних
- Використання знака запитання для твердження

Отже, серед фонетичних особливостей в корейській мові загалом можна відмітити високий голос корейських жінок, котрий сформувався не тільки з фізичних причин, а й з соціальних.

2.1.5 Лексичні особливості жіночого мовлення в корейській мові. На поведінку й спілкування жінок і чоловіків істотно впливають два чинники: психофізіологічні особливості та ґендерні стереотипи (механізми, що забезпечують закріплення й трансляцію ґендерних ролей від покоління до покоління).

Щодо специфіки особистості й темпераменту психологи стверджують, що жінки більшою мірою екстравертні (лат. extra – зовні і verto – повертаю), товариські, активні, емпатичні (співчутливі) й дбайливі, а чоловіки більш автономні, настійливі, авторитарні й інтелектуальні. Жінки, як правило, перевершують чоловіків у всьому, що стосується мови (дівчатка починають раніше говорити, мають багатший словниковий запас, утворюють складніші й різноманітніші речення); вони більше схильні до кохання, прихильніші, емоційніші. Чоловіки частіше є лідерами; їхня самооцінка залежить від успіхів у сфері предметної діяльності, стабільніша і загалом вища від жіночої.

Гендерні ознаки мовної поведінки – це особисті вияви пізнання світу крізь призму чоловічого і жіночого бачення, що включають універсальні та національно специфічні ознаки, виявляють особливості номінативної та комунікативної діяльності чоловіків і жінок, а також вплив статі на мовну практику та мовну поведінку [39].

До найприкметніших ознак лексичного жіночого мовлення в корейській мові відносимо:

1) використання скороченої лексики: жінки використовують лексику скорочених форм більше, ніж чоловіки, напр., *그치* (правда ж?), *근데* (однак), *어쩐*(можливо), *-죠* (ж), *-잖아요* (правда ж?).

나한테 화난건 아니잖아 그치?

Ти ж на мене не сердися, правда?

2) використання кліше та так званої “книжкової лексики”; [40]

3) використання слів для вираження емоцій: жінки часто використовують прислівники або вигуки, щоб висловити емоції, наприклад:

아마 (Боже мій) , *너무 너무* (дуже дуже) , *정말* (справді), *사실* (дійсно), *굉장히* (вкрай), *아주* (дуже) , *무지 무지* (значно), *참* (до речі), *난 몰라* (я не знаю) , *나 어떡해* (як же мені бути), *어쩐* (неймовірно) , *어머머* (Божечки), *엄마* (матінко), *에그머니* (ой Боже), *세상에* (нічого собі) , *웬일이니* (що ж це таке) – й тому подібна лексика подиву чи захвату;

4) використання лексики захисту “обличчя”

- “*오빠*” (“*оппа*”, старший брат для дівчини). У сучасній корейській мові “*оппа*” – це вже не тільки старший брат для дівчини, це – будь-яка молода людина страше за неї, більш-менш близький їй, друг, знайомий, товариш по службі і т.п. Тут, проте, варто зробити застереження. Просто одним терміном “*оппа*” дівчина буде називати або свого рідного старшого брата, або свого хлопця. У всіх інших випадках перед цим зверненням буде стояти ім'я людини (наприклад – *성우 오빠* (Сон У оппа), але це правило все ж більше стосується,

коли розмова йде про це самому “оппі” з третьою людиною, при безпосередньому ж зверненні це все одно буде просто “оппа”). “Оппа” – це не просто слово, це цілий пласт корейської культури, якщо подивитися ширше. “Оппа” завжди допоможе, на нього можна (і потрібно) покластися, він – джерело всіх радощів (так само як і корінь всіх нещасть). У цьому зверненні міститься вся суть конфуціанського суспільства, – старший завжди краще, він завжди правий, тим більше, якщо старший – хлопець по відношенню до дівчини.

- “언니” (“Онні”, старша сестра для дівчини). Вживання таке ж, як і у “оппа”, цим словом називають не тільки рідних старших сестер, а й усіх старших дівчат.
- “동생” (“Тонсен”, молодший брат або сестра). Прямим зверненням це слово не є, ніхто й майже ніколи не називає молодшого “тонсеном” при безпосередньому контакті, проте в розмові з третьою особою про цю людину на нього можуть послатися саме цим терміном. Так, наприклад, можуть охарактеризувати молоду дівчину / хлопця, щоб підкреслити його приналежність до чого–небудь: 김연아, 국민 여동생 (Кім Йона, молодша сестричка всієї нації), з одного боку люблячи і пишаючись одночасно.

5) образність мови;

6) використання прислівників та прикметників;

Наприклад:

좀(трохи), 아마 (можливо), 너무 너무(дуже дуже), 정말 (справді), 사실 (чесно кажучи), 아주 (дуже), 무지 무지(значно), 마침 (доречі);

7) Вираження доброти до слухача, що показується його зацікавленістю до проблем співрозмовника; вираження своєї підтримки.

Наприклад:

그래서? (І потім що?), 그런데? (Однак?).

Отже, характер поведінки жіночої половини населення Кореї виливається й в їх словниковому запасі лексики. Жінки більш схильні до вживання прикметників й прислівників, емоційно забарвленої лексики та використання лексики захисту “обличчя”.

2.1.6 Статеві відмінності жіночого мовлення в лексиці корейської мови. Було проведено багато досліджень щодо відмінностей між чоловічими та жіночими мовами. Зараз ми розглянемо відмінності між чоловіками та жінками в опорних виразах та висловлюваннях з посиланням на дослідження корейською мовою.

На відміну від демографічних груп за гендерними категоріями, корейська, як видається, не має гендерного розрізнення з точки зору самої лексики, і, здається, немає різниці статей, коли чоловіча та жіноча форми існують однаково [51, 145]. Наприклад, якщо жінка каже “언니” а чоловік використовує слово “누나” для одного і того ж об'єкта, однак це зовсім не означає що є різниця між статтю об'єкта. Це не мовна різниця залежно від статі мовця, але вона не може розглядатися як дискримінаційна. Однак із зміною соціальної структури змінюються соціальні позиції жінок та чоловіків, що призводить до дискримінації у словниковому запасі чоловіків та жінок.

Йо Чан Донг (1966), в своїх перших дослідженнях жіночої термінології, сказав, що не було багато слів, які змінилися на диференційовані слово в наступних поколіннях.

“미녀” відноситься до жінок, а “미남” – до чоловіків, тоді як “미인” є загальним терміном. Тим не менш, уявлення про жінку як про “미녀” вказує на те, що жінка прагне і чого вона чекає, є її цінністю соціального стандарту краси. Термінологія відображає соціальні цінності, і якщо подивитися на закономірності, то можна помітити значення, які розрізняють чоловіків і жінок.

Люди розпізнають іменники чоловічого роду, такі як 의사(лікар), 변호사 (юрист), 조종사(пілот), 교수(професор), 사장 (начальник). Таким чином, у

виняткових випадках її називають жінкою–лікарем, жінкою–юристом, професором–жінкою або начальником–жінкою із жіночим характером “여” попереду. І навпаки, 간호원(медсестра), 모델 (модель), 유치원 선생 (вихователь дитячого садка), 산파 (акушерка) тощо трактуються як іменники жіночого роду, а у виняткових випадках додається приставка чоловічого характеру “남” попереду. [54, 14]

У корейській мові багато виразів, пов’язаних із жінками, стосуються життя жінок, шлюбу та пологів, емоцій та засобів гігієни.

Виникнення цих характеристик можна трактувати як сферу життя жінок, обмежених сім’єю та залежністю від чоловіків. І лексика жінки розкриває, як суспільство думає про жінок, котрі, на їх думку, орієнтовані на любов, емоції, сексуальність та почуття.

Отже, хоча в корейській мові немає розподілу на генедери у самій лексиці, однак із зміною соціальної структури відбулася дискримінація у словниковому запасі чоловіків та жінок.

2.1.7 Морфологічні особливості жіночого мовлення в корейській мові. Аналіз побутового дискурсу показав, що на морфологічному рівні у жіночому спілкуванні існують такі особливості:

1) Жінки частіше використовують афіксами, що володіють емоційними відтінками, як, наприклад, – 고요 (Гойо), – 네요 (нейо), – 데요 (дейо) і т.д. Вони несуть в собі те чи інше смислове значення, емоційну забарвленість, займаючи місце стильових афіксів. Так, зокрема, афікс – 데요 (дейо), приєднуючись до основи присудка, виражає непорозуміння, незнання обстановки, припущення, сумнів мовця:

Наприклад:

- 왜 어제 전화 를 안 받았 습니까?

- 어제 학교 에 갔는데요.

(– Чому ти не відповідала на дзвінки вчора?

– Вчора, я взагалі–то ходила до школи).

У діалозі передається непорозуміння, котре виражається за допомогою афікса – 는데요 [Дейо] зі значенням «взагалі–то».

Або в реченні “그 아가씨 가 예쁘네요” (Ах, яка ж та дівчина гарна!) виражається захоплення красою дівчини за допомогою афікса – 네요 (нейо). Такий достаток значень різниться по розмовної ситуації, котра склалася в момент розмови, і інтонаційної забарвленості. Семантика цих речень отримала свою реалізацію завдяки “приєднувальній здатності” присудка, тобто присудок в цих пропозиціях наділен тією основою, до якої приєднуються різні афікси оповідання з різними емоціональними відтінками. [53, 145]

У розподілі пропозицій, що реалізують різні цілі висловлювання, в корейській мові також виділяють й оклик–пропозицію які, скоріше є оповідальними пропозиціями. До них відносяться речення, що виражають різні емоції і / або емоційний стан того хто виражається. Оклик–пропозиції наділені лексико–граматичними інтонаціоними особливостями, які по суті не змінюють граматичних правил форм присудка. До основи присудка в оклику пропозиції приєднуються афікси вигуки, здивування, захоплення – 구나 (гуна) (скороченно – 군 (гун), вічливе– 군요 (гунйо)), – 는구려 (нингурьйо)/ – 은구료 (ингурьйо).

Наприклад:

오늘도 비가 오는구나.

(І сьогодні йде дощ! (Здивування))

або

그 사람의 부인이 퍽 미인이군요.

(Дружина того чоловіка ну, просто красуня! (Захоплення)).

2) частки що виражають непогодження частіше використовують жінки;

3) жінки частіше вживають вигуки

Наприклад:

아마 (Боже мій) , 너무 너무 (дуже дуже) , 정말 (справді), 사실 (дійсно), 굉장히 (вкрай), 아주 (дуже) , 무지 무지 (значно), 참 (до речі), 난 몰라 (я не знаю) , 나 어떡해 (як же мені бути), 어쩜 (неймовірно) , 어머머 (Божечки), 엄마 (матінко), 에그머니 (ой Боже), 세상에 (нічого собі) , 웬일이니 (що ж це таке) – й тому подібна лексика подиву чи захвату

Отже, можна простежити, що на морфологічному рівні жінки більше вживають непогоджувальні афікси, вигуки та афікси, що емоційно забарвлюють сказане.

2.1.8 Граматичні особливості жіночого мовлення в корейській мові. В корейській мові важливу роль приділяють категоріям соціальної орієнтації (상대경어법). В корейській мові їх налічують шість.

Перший офіційно-ввічливий стиль (하십시오체) є вираженням найвищого ступеню ввічливості. Він використовується в офіційних ситуаціях й має такі граматичні закінчення як -십시오, -습니다, -십시다, -습니까?.

Друга стиль – напввічливий стиль (하오체) є вираженням ввічливості до людей старших за статусом або друзів. На даний момент ця категорія виходить із вжитку і вважається застарілою. Стилю притамані такі закінчення як -오, -소, -구려, - ㅁ 시다, -는구려, - 오?.

Третьою категорією є фамільярна форма ввічливості (하게체). Їй притамані такі закінчення як -게, -네, -ㅁ 세, - 세, -는구먼, -는가? та інші.

Четвертий – авторитарний стиль (해라체) має закінчення -아라, -다, -는다, -자, -렴, -느냐? - 니?. Цей стиль вважається невічливим й вживається, як правило, в наказовій формі.

П'ятий – неофіційно-ввічливий ступінь (해요체) відображає вираження невічливості до співрозмовника й на даний момент є найбільш вживаним у Кореї. Йому притамані такі граматичні закінчення як -아요, -군요, - ㅁ 게요, - 람요.

Останій, шостий стиль, – фімільярний стиль (해체 (반말)) не має вираження ввічливості. Найбільш вживаними грамамтичними закінченнями є – 아, –지, –아, – ㄹ 계, –아?, –지?.

Якщо опиратись на слова науковця Кан Оксу то можна зауважити, що фамільярна форма ввічливості притамана вживанню лише чоловікам, і зовсім ігнорується жіночою половиною населення.

Основною сферою використання фамільярної форми (хагече) звичайного низького рівня категорії ввічливості вважаються побутові комунікативні ситуації, учасниками яких виступають комуніканти, що перебувають у родинних стосунках. Проте головною умовою вживання засобів вираження ввічливості фамільярної форми є вік адресата, який має становити понад 30 років. Типовими грамамтичними засобами реалізації форми в мовленні є афікси: –하네, –하시네, –하는가. [51, 43]

Визначальними немовними факторами у виборі засобів фамільярної форми категорії ввічливості є ступінь знайомства та вік комунікантив. При цьому, у переважній більшості випадків, ступінь знайомства співрозмовників характеризуватиметься як “добре знайомі” комуніканти. Однак, і мовець, і адресат повинні зважати, що використання фамільярної форми можливе лише за умови відповідного віку.

Однак, ігнорування фамільярної форми спілкування не є єдиною грамамтичною відмінністю особливості жіночого мовлення в корейській мові.

Свої емоції жінки в Кореї передають не тільки виразом обличчя, а ще й додаванням до відповідної граматики звуки, котрі роблять сказане більш емоційно забарвленим. Для прикладу, останім часом стало популярним додавати літеру “ㅇ” після коротеньких фраз таких як “Дякую (고마워용)”, “Я кохаю тебе (사랑해용)” й тому подібних. Саме це допомагає їм звучати дуже мило й лагідно. Менш вживаним, але все ж популярними є додавання звуків “ㅎ” та “ㅂ”.

Отже, можна прослідкувати, що граматичні особливості жіночого мовлення в корейській мові базуються на їх ролі і суспільстві, де їм притамано бути покірними дружинами й милими дівчатами.

2.1.9 Синтаксичні особливості жіночого мовлення в корейській мові. Існує багато досліджень того, чи є синтаксичні відмінності між мовою, якою говорять жінки, й мовою, якою користуються чоловіки. За останні роки Сун–Джа Кім (2000) було визначено:

(1) Що стосується типу речення, чоловіки віддають перевагу висловлюванням перед жінками. Якщо мова йде про запити чи замовлення, то чоловіки віддають перевагу заявам, а жінки віддають перевагу слуханням. Жінки часто використовують питання як стратегію продовження розмов зі слухачами [54, 11].

(2) Жінки часто незакінчують сказане, залишаючи речення незакінченими.

(3) Чоловіки ведуть конкурентоспроможний діалог, домінуючи розмови. Вони перехоплюють теми, беруть ініціативу на себе, а жінки, в свою чергу, домагаються вести діалог.

(4) Жінки захоплюються більше, ніж чоловіки.

Наприклад:

A : 이번에 00에서 새로운 백이 나왔 데

B : 어머 ~! 진짜 ..?! 얼마래?

A : 5 만원인데 ~ 아 ~ 정말 네가 들고 다니면 정말 예쁘겠다

B : 아니야 ~ 네가 더 잘 어울리지

(A: Цього разу у 00 виходить нова сумка

B: Ой! Справді? За скільки ж?

A: 50 тисяч вон. Це справді буде красиво, якщо ти носитимеш цю сумку.

B: Та ні... Тобі вона личитеме більше.)

(5) Жінки часто використовують ввічливі вирази. Ввічливі знаки, такі як “Будь ласка, прошу більше”, використовуються для передачі ввічливості за

допомогою неоднозначних виразів або за допомогою орфографічних, непрямих команд та клопотання [54, 11].

Ці характеристики мови можуть бути спричинені суспільством дискримінації між чоловіками та жінками, а не просто різницею за статтю.

Отже, серед синтаксичних відміностей жіночого мовлення можна підкреслити те, що жінки часто незакінчують речення й часто використовують питання як стратегію продовження розмов зі слухачами.

2.1.10 Відтворення образу жіночності в побутовому дискурсі корейської мови. Як вже зазначалось раніше побутовий дискурс, як правило, представлений у вигляді діалогу. Спілкування протікає між добре знайомими людьми, тому воно відбувається на скороченій дистанції і пунктирно. В такому спілкуванні часто деталі розмови не проговорюються. Науковці стверджують “Вербальне спілкування доповнює невербальне.” Специфіка побутового спілкування детально відображена в дослідженнях розмовної мови. Побутове спілкування є природним вихідним типом дискурсу, органічно засвоєваним з дитинства. Цей тип дискурсу характеризується спонтанністю, сильною ситуативною залежністю, яскраво вираженою суб'єктивністю, порушеннями логіки і структурної оформленості висловлювань [19, 79]. Тож на таких приклад добре спостерігати вияви жіночого образу в корейській мові. Візьмемо до приклада діалог між парою.

남성 : 오늘 갑자기 회사 출근하라고해서 약속을 못 지키게됐다.

여성 : 크리스마스인데 출근 하래?

남성 : 응, 일이 갑자기 많아 졌어.

여성 : 어제 크리스마스 이브에도 야근한다고 약속을 못 지켰잖아! 그래도 오늘은 같이 보낼 수있을 줄 알았는데

남성 : 나도 오늘 연락을 받았어. 회사에 급하게 처리해야 할 일이 생겨서 오늘도 출근 하래. 그리고 저녁엔 회식도 있거든.

여성 : *알았어. 근데 오빠가 크리스마스가 브랑 크리스마스 약속을 못 지켜서 속상해!*

남성 : *미안해. 대신 토요일에 같이 보내자.*

여성 : *토요일은 크리스마스가 아니잖아.*

남성 : *그럼 오빠가 오늘 저녁 회식 빠지고 그냥 너 만날까?*

여성 : *아니, 괜찮아(크리스마스니까 오빠랑 함께 있고 싶은건데...)*

남성 : *그럼 토요일에 만나서 크리스마스처럼 재밌게 보내자!*

(Чоловік: *Мені раптом сказали піти на роботу сьогодні, тому я не зможу дотримати обіцянки.*

Жінка: *Ти хочеш піти на роботу на Різдво?*

Чоловік: *Так, раптово робота накопилась.*

Жінка: *Ти ж увчора не стримав обіцянки працювати понаднормово напередодні Різдва! Я думала, ми хоч сьогодні проведемо день разом.*

Чоловік: *Мені сьогодні зателефонували. На роботі з'явилась справа, котру потрібно терміново зробити, тож мені сказали вийти й сьогодні. Й у вечері на фірмі буде корпоративна вечеря...*

Жінка: *Гаразд. Але я засмучена, тому що ти не зміг дотриматись своєї різдвяної обіцянки.*

Чоловік: *Вибач. Давайте разом проведемо суботу.*

Жінка: *Але субота це ж не Різдво.*

Чоловік: *Тож давай я просто пропущу сьогоднішній корпоративний вечір і просто зустрінешь з тобою?*

Жінка: *Та ні, все нормально (я просто хотіла провести цей день с тобою, так як це Різдво...)*

Чоловік: *Тож давайте зустрінемося в суботу й проведемо час так весело наче це Різдво!*

У діалозі можна віднайти наступні характеристики притамані жіночому мовленню:

- Використання скороченої лексики – “-잖아, 그래도, 근데”

- Використання афіксів, що володіють емоційними відтінками – “–는데”
- Вживання прислівників для передачі власних емоцій – “속상해”
- Використання лексики захисту “обличчя” – “오빠”
- Використання знака запитання для твердження – “크리스마스인데 출근 하래?”

Отже, в побутовому дискурсі корейської мови можна чітко прослідити відмінності у мовленні чоловіків та жінок, адже саме в побутовому дискурсі спілкування протікає природньо.

Висновки до розділу 2

На поведінку й спілкування жінок істотно впливають два чинники: психофізіологічні особливості та гендерні стереотипи (механізми, що забезпечують закріплення й трансляцію гендерних ролей від покоління до покоління).

Як Китай та Японія, Корея перебувала під величезним впливом конфуціанських ідеалів. Конфуціанство переважно зосереджено навколо сім'ї. Чоловіки є володарями, жінки ж є берегинями в домі та переважно займаються сім'єю.

Згідно конфуціанської доктрини сімейні відносини будувалися за принципом “домінування–підпорядкування”. Жінка підчинялась чоловікові в залежності від своєї ролі (батьку, якщо виконувала роль дочки; чоловікові, якщо була заміжня; синові, якщо була вдовою). Саме тому жінка важливу роль у спілкуванні приділяє стриманість і відповіданню жіночого стандарту.

Це все величезну роль відіграло у становленні жіночої мови в Кореї. Серед особливостей жіночого мовлення в корейській мові можна відилити: фонетичні, лексичні, морфологічні, граматичні та синтаксичні особливості.

Серед лексичних особливостей важливим є принцип використання лексики захисту “обличчя”, використання скороченої лексики та слів для вираження емоцій, вживання великої кількості прислівників та прикметників.

На фонетичному рівні можна звернути увагу на використання посиленних приголосних, додавання Ξ , прагнення до стандартів вимови, вимова стверджувальних речень– помякшуючи їх до запитальних й використання знака запитання для твердження.

Грамматичними особливостями вважається додавання звуків “O”, “Ō” та “E” на кінець граматики для того аби зробити звучання граматики більш ніжним.

На синтаксичному рівні жінки більше схильні не закінчувати речень, а на морфологічному простежується що жінки схильні до вживання афіксів, що володіють емоційними відтінками, й до часток що виражають непогодження. Жінки частіше вживають вигуки.

ВИСНОВКИ

Гендерні стереотипи – це те як ми розуміємо стандартні чоловічі й жіночі ролі, те як суспільство вважає що повинно бути жіночим, а що чоловічим. Гендерні питання на разі є великою проблемою у суспільстві й також новим доволі питанням для дослідів у мовознавстві.

Гендерні особливості значною мірою залежать від характеру професії, психічного стану та соціальної ролі чоловіків та жінок у суспільстві. Ще з давніх давен так склалося що чоловік був мисливцем, йому потрібно було більше мовчати і більше логічно мислити, він вивчав світ дізнаюсь все нове й нове. В той час як жінка біла берегинею домашнього вогнища, вона брала на себе роль виховательки для дітей й господині у домашніх клопотах.

Тож так склалось, що жінкам і чоловікам присутній певний стиль мовлення базуючись на їх ролях у минулому, котрі досі простежуються не змінними. В наш час головним критерієм комунікативної поведінки є саме

стереотипні уявлення про комунікативні ролі чоловіка й жінки в просторі міжмовної комунікації.

Корейське суспільство вважається патріархальним що було закріплено ще конфуціанськими нормами поведінки. Тож з давніх давен жінка у Кореї підпорядковувалась чоловікові (батькові, чоловікові чи синові). Корея веде боротьбу проти гендерних стереотипів й за 2017 р індексом гендерної рівності (The Global Gender Gap Index) Корея зайняла лише 118 позицію серед 144 країн світу. Тож хоч в соціумі й йде перегляд гендерних ролей, однак у мові цих змін простежити досі важко.

Метою нашої роботи було простеження створення жіночого образу й порівняти його з чоловічим образом.

У ході виконання роботи було виконано такі завдання:

- висвітлено основні підходи у вивченні гендерних питань мови;
- охарактеризовано головні відмінності жіночого та чоловічого мовлення;
- розкрито основні характеристики жіночого мовлення;
- визначено причини відмінностей жіночого мовлення;
- встановлено основні принципи відтворення жіночності у побутовому дискурсі;

У нашій роботі було досліджено засоби масової інформації, телепередачі, розважальні програми, серіали, фільми, журнали тощо .

Й було виявлено, що серед особливостей жіночого мовлення в корейській мові можна відділити: фонетичні, лексичні, морфологічні, граматичні та синтаксичні особливості.

Серед лексичних особливостей важливим є принцип використання лексики захисту “обличчя”, використання скороченої лексики та слів для вираження емоцій, вживання великої кількості прислівників та прикметників.

На фонетичному рівні можна звернути увагу на використання посиленних приголосних, додавання ㄷ , прагнення до стандартів вимови, вимова стверджувальних речень– пом’якшуючи їх до запитальних й використання знака запитання для твердження.

Грамматичними особливостями вважається додавання звуків “ㅇ”, “ㅁ” та “ㅂ” на кінець граматики для того аби зробити звучання граматики більш ніжним.

На синтаксичному рівні жінки більше схильні не закінчувати речень, а на морфологічному простежується що жінки схильні до вживання афіксів, що володіють емоційними відтінками, й до часток що виражають непогодження. Жінки частіше вживають вигуки.

У процесі виконання роботи серед загальнонаукових методів дослідження було використано метод спостереження та зіставлення. Оскільки дослідження має порівняльний характер, воно насамперед базується на застосуванні власне лінгвістичного зіставного методу. На основі спостереження було здійснено огляд мовних текстів корейської мови й розглянуто в них жіночий тип мовлення. Шляхом застосування зіставного методу було визначено відмінність чоловічого та жіночого стилю мовлення.

В роботі було проаналізовано та систематизовано ознаки жіночого стилю мовлення у побутовому дискурсі сучасної корейської мови, розкрито поняття "егьо", визначено основні особливості жіночого мовлення на фонетичному, морфологічному і граматичному рівні мови.

Результатом дослідження стало систематизація ознак жіночого стилю мовлення у сучасному корейському побутовому дискурсі, розкрито поняття “егьо”, та визначено основні відмінності жіночого мовлення на фонетичному, морфологічному, граматичному та лексичному рівнях.

Отже, дивлячись на корейців у побутовому дискурсі можна помітити велику різницю у образі жінки й чоловіка. Чоловіки намагаються виглядати мужньо й доросло, а жінки вдаються до дитячості й лагідності.

АНОТАЦІЯ

특정 언어의 원어민으로서 우리는 어휘, 말하기 스타일, 문법 선택 등을 선택하여 모든 신념, 가치 및 기대치를 묘사하는 경향이 있습니다. 우리 모두는 의식 수준과 무의식 모두 에서이 작업을 수행합니다. 성 평등과 같은 다양한 사회적 문제에 대한 화자의 태도는 우리의 언어 사용을 통해 볼 수 있습니다. 그러므로이 작품은 한국의 일상 담화에서 여성의 이미지를 구두로 표현하는 수단을 제시한다.

남자와 여자가 언어를 사용하는 방식의 차이는 오랫동안 담론 연구에 관심을 가져 왔습니다. 많은 이론화에도 불구하고 실제 경험적 연구는 언어의 성별 차이에 대한 전체적인 그림으로 아직 수렴되지 않았습니다. 중요한 이유는 언어를 분석하는 가장 좋은 방법에 대한 동의가 없기 때문입니다.

가정 담론은 특정 규칙을 따를 필요가 없기 때문에 가장 자연스러운 담론 중 하나로 간주됩니다. 따라서 그의 모범으로 여성과 남성의 언어 차이를 최대한 추적 할 수 있습니다.

최근 남성과 여성 사이의 언어 차이에 대한 질문은 언어 학자들에 의해 크게 논의되어 왔으며, 논문은 현대 한국어의 일상 담론에서 여성의 언어 스타일의 징후를 분석하고 체계화하며, “애교”의 개념을 드러내고, 음성, 형태소에서 여성 연설의 주요 특징을 정의합니다. 문법 및 언어 수준에서 사회의 영향과 언어가 남성과 여성의 언어 차이의 주요 참가자 중 하나로 전달되는 분야, 효과는 사회적 차이에 영향을 미칩니다. 다시 말해 화자의 태도와 그들의 습관과 의사 소통 특성을 고려할 때 남성과 여성의 언어 특성의 차이를 보여줍니다.

오랫동안 여성과 남성에게는 언어의 차이가 시작되는 사회에서 해당 역할이 부여되었습니다. 한국은 가부장적 국가이기 때문에 난로의 보호자와 아이들의 교사의 역할이 여성에게 할당되었습니다. 따라서 오랫동안 여성은 복종적이고 우아해야했으며 언어에 미래에 반영되었습니다.

우리는 또한 사회적 역할로서 여성의 행동의 역사와 본질이 언어에 반영되는 것을 추적하려고 노력했다.

우리 작품에서 최상의 결과를 얻기 위해 우리는 미디어, TV 쇼, 엔터테인먼트, TV 쇼, 영화, 잡지 등을 연구했습니다.

결국, 한국어로 가장 잘 반영되는 것은 담론이다.

한국어의 여성 연설의 특징들 중에서 발음, 어휘, 형태, 문법 및 구문적 특징이 구별 될 수 있음이 밝혀졌다.

어휘 적 특징들 중에서, “얼굴”방어의 어휘를 사용하는 원리, 감정을 표현하기 위해 약식 어휘 및 단어를 사용하는 것, 다수의 부사 및 형용사를 사용하는 것이 중요합니다.

발음 레벨에서는 강화 자음의 사용, ㄹ 추가, 발음 표준에 대한 욕구, 긍정 문구의 발음에주의를 기울일 수 있습니다. 심문으로 발음을 부드럽게하고 승인을 위해 물음표를 사용합니다.

문법 기능은 문법을보다 부드럽게하기 위해 문법 끝에 소리“ㅇ”,“ㅂ”및“ㅎ”를 추가하는 것입니다.

구문 수준에서 여성은 문장을 완성하지 않으려는 경향이 있지만 형태학적 수준에서 여성은 감정적 의미가 있고 약간의 불일치가있는 접사를 사용하는 경향이 있음을 알 수 있습니다. 여성들은 종종 느낌표를 사용합니다.

일반적인 과학 연구 방법 중 작업을 수행하는 과정에서 관찰 및 비교 방법이 사용되었습니다. 이 연구는 본질적으로 비교가되기 때문에 주로 언어 학적으로 비교할 수있는 방법을 사용합니다. 관찰 결과를 바탕으로 한국어 텍스트를 검토하고 여성 언어를 조사했습니다. 비교 가능한 방법을 적용하여 남성과 여성의 언어 스타일의 차이가 결정되었습니다.

이 연구의 결과는 현대 한국의 일상 담화에서 여성의 연설 스타일의 특성을 체계화하고, “애교” 라는 개념이 밝혀졌으며, 여성 연설의 주요 가시성은 음성, 형태, 문법 및 어휘 수준에서 결정되었습니다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андреева Г. М. Социальная психология. – М.: Аспект Пресс, 2004. – 366 с.
2. Арутюнова Н.Д. Дискурс // Лингвистический энциклопедический словарь. М., 1990. – 423 с.
3. Афінська З.Н. Мовне спілкування: теоретичні та дидактичні проблеми//Діалог: лінгвістичні та методичні аспекти: СБ науч. праць/під ред. З.Н. Афінської.– М.: Изд-во МГУ, 1992.– 112 с.
4. Бацевич Ф. С. Основы коммуникативной лингвистики: Підручник. – К.: Вид. центр «Академія», 2004. – 344 с.
5. Варшавская А.И. Смысловые отношения в структуре языка: (на материале современного английского языка) / А.И. Варшавская. – Л., 1984. – 134 с.
6. Ганиев Ж.В. Социофонетика и фоностилистика. К методике эксперимента // Социально– лингвистические исследования.– М.:Наука, 1976.– 87 с.
7. Гінгер Серж. Женский мозг – мужской мозг Серж Гингер // Выступление на XI конгрессе Европейской ассоциации психотерапии [Электронный ресурс]. Режим доступа:
<http://woman.healthua.com/article/12.html>
8. Говорун Т. В., Кікінежді О. М. Гендерна психологія: Навч. посіб. – К.: Вид. центр «Академія», 2004. – 304 с.
9. Грушевицкая Т. Г., Попков В. Д., Садохин А. П. Основы межкультурной коммуникации: підручник для вузів/під ред. А. П. Садохіна.– М.: Юнити–Дана, 2003. – 352 с.
10. Дейк ван Т.А. Язык. Познание. Коммуникация / Т.А. Дейк ван. – М.: Прогресс, 1989. – 308 с.
11. Даниленко О.І. Культура спілкування і її виховання: навчальний посібник.– Л.: ЛДІКМ ім. Крупської, 1989. – 102 с.

12. Земская Е.А., Китайгородская М.А., Розанова Н.Н. Особенности мужской и женской речи. М.: Наука, 2000 г. – 178 с.
13. Ильчева О.В. Синтаксические признаки спонтанной речи в соотношении с социальными характеристиками говорящего //Материалы XXVII межвузовской научно–методической конференции преподавателей и аспирантов. Вып. 2. Секция грамматики. Тез. Докладов.– СПб: Изд–во СПбГУ.– 1998.– 68с.
14. Ильченко О.М. Етикет англомовного наукового дискурсу: Монографія. – К.: ІВЦ "Політехніка", 2002. – 288 с.
15. Карасик, В.И. О типах дискурса /. – Волгоград : Перемена, 2000. – 145 с.
16. Комлев Н.Г. Слово в мові: денотативні аспекти.– М. : Изд–во МГУ, 1992. – 216 с.
17. Красных, В. В. Основы психологии и теории коммуникации: лекционный курс - М., 2001. – 300 с.
18. Крейдлин Г. Е. Просодика, семантика и прагматика невербального коммуникативного поведения: жесты, позы и знаковые телодвижения женщин и мужчин / Г. Е. Крейдлин // Гендер: Язык. Культура. Коммуникация: доклады II Международной конференции 22 –23 ноября .– М.: 2001.– 302 с.
19. Макаров М. Л. Основы теории дискурса / Михаил Львович Макаров. – М. : Гнозис, 2003. – 280 с.
20. Михальська А. К. Основи риторики. Думка і слово: навч. посібник/А. К. Михальська.– М. : Просвещение, 1996. – 416 с.
21. Новикова Э.Н. Женщина в развитом социалистическом обществе – М., 1985. – 240 с
22. Почепцов Г.Г. (мол.) Теорія комунікації. – 2–ге вид., доп. – К.: ВЦ "Київський університет", 1999. – 308 с.
23. Речевое общение в условиях языковой неоднородности / Под. ред. Л. П. Крысина. – М.: Эдиториал УРСС, 2000. – 224 с.
24. Селіванова О.О. Основи теорії мовної комунікації: підручник / О.О. Селіванова. – Черкаси: Видавництво Чабаненко Ю.А., 2011. – 350 с.

25. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: Підручник. – Полтава: Довкілля. – К., 2008. – 712 с.
26. Степанов, Ю.С. Альтернативный мир, Дискурс, Факт и Принцип причинности, М.,1996. – 434 с.
27. Сухих С.А. Прагмалингвистическое измерение коммуникативного процесса – Краснодар, 1998. – 257 с.
28. Тютюнник Д.С. До питання про гендерні особливості мовленнєвої поведінки людей // Лінгвоукраїністика ХХІ століття : традиції та новаторство : зб. наук. праць (відп. ред. Л. М. Коваль). Вінниця :, 2018. – 215 с.
29. Федоров Ю.М. Соціальна психологія: курс лекцій: в 2 кн.– Кн. 2. – Тюмень: Вид-во ТГУ, 1997. – 184 с.
30. Формановская М. І. Мовний етикет і культура спілкування/Н. І. Формановская. – М .: Вища. шк., 1989. – 159 с.
31. Чому в сучасних жінок змінюється тембр голосу? [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.bbc.com/ukrainian/vert-sar-44470937>
32. Шевелева Л. В. Гендерный стереотип эмоциональности в речевом поведении субъекта/ Л. В. Шевелева// Гендер: Язык. Культура. Коммуникация / Материалы III Международной конференции 27–28 ноября 2003г. –М.: МГЛУ, 2003. – 157 с.
33. Шепельська І. Ю., Гендерні відмінності в офіційно-діловому мовленні японської мови. К.,2016 – 5 с.
34. Штерн І.Б. Вибрані топіки та лексикон сучасної лінгвістики. Енциклопедичний словник. – К.: АртЕк, 1998. – 336 с.
35. Craig, R. T. Communication [Електронний ресурс]. Режим доступу: [http://spot.colorado.edu/~craigr/ Communication.htm](http://spot.colorado.edu/~craigr/Communication.htm).
36. Dunbar R. I. M., Anna Marriott, and N. D. C. Duncan. Human Conversational Behavior. Human Nature. Vol 8. New York: 1997. – 234 p.
37. Fishman, M. An Introduction to Sociolinguistics. Malden: Blackwell publishing. – 1980. – 420 p.

38. Flotow, Luise von. Translation and Gender. Shanghai: Shanghai Foreign Language Education Press. – 2004. – 24 p.
39. Kotthoff H. Die Geschlechter in der Gesprächsforschung. Hierarchien, Theorien, Ideologien// Der Deutschunterricht.-1996.- 38 p.
40. Lakoff, R. Language and Women's Place. New York: Harper&Row Publishers, Inc. – 1975. – 216 p.
41. Leitch V. Cultural Criticism, Literary Theory, Poststructuralism / Leitch V. – N.Y.: Columbia University Press, 1992. – 186 p.
42. Littlejohn S. W. Theories of Human Communication / S. W. Littlejohn — Belmont, CA: Wadsworth, 1996.- 68 p.
43. Morgan, Robin. (1968). Going Too Far. The Personal Chronicle of a Feminist. New York: Random House. – 1968. – 134 p.
44. Schramm W. L. The Beginnings of Communication Study in America: a memoir / W. L. Schramm; Ed. by S. Chaffee and E. Rogers. — A: Sage, 1997. – 43 p.
45. Shuy, D. (1969). A Cultural Approach to Male-Female Miscommunication. London:- 1969. – 88 p.
46. Spender, Dale. (1980). Man Made Language. New York & London: – 1980. – 46 p.
47. Webster's seventh new collegiate dictionary. — Springfield. Scientific Book Agency, 1971. — 223 p.
48. World Economic Forum. The Global Gender Gap Index – 2017. – 35 p.
49. Xiufang Xia. Gender Differences in Using Language. China: — 2013.- 5 p.
50. 2015 년 가족실태조사 결과(Результати дослідження актуальної ситуації в корейських сім'ях за 2015 рік) [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.mogef.go.kr/kor/skin/doc.html?fn=aa7bf854464b4>
51. 남기심, 고영근. 표준 국어 문법론. 서울, 탑출판사. (Нам Ги Сим. Теорія нормативної граматики корейської мови. Сеул: Тхап —2001. — 234 쪽.

52. 박영순. 국어 의문문의 의미에 대하여 (국어의 이해와인식. 김석득 교수 환갑기념). (Пак Йонг Сун. Про значення питального речення в рідній мові. Сеул: —1991. - 345 쪽.
53. 서정수. 국어 문법. 서울, 한양대학교 출판원. (Се Джонг Су. Граматика рідної мови. Сеул: Университет Ханянг. — 1996. - 256 쪽.
54. 전혜영. 남자와 여자의 언어, 어떻게 다른가 – 2004.- 24 쪽.
55. 타블로. 당신의 조각들 – 2016. - 272 쪽.
56. 고려대학교 한국어문화육센터. 재미있는 한국어 5. – 2012.- 235 쪽.
57. 이원복 교수의. 사랑의 학교. – 1999. - 223 쪽.
58. 연세 한국어 읽기 6 – 2014. – 173 쪽.
59. 연세 한국어 읽기 5 – 2014. – 189 쪽.
60. 연세 한국어 6 – 2013. – 234 쪽.
61. 연세 한국어 5 – 2013. - 259 쪽.
62. 네이버 사전 Корейско – російський словник Naver. [Електронний ресурс].
63. 네이버 사전 Корейско – англійський словник Naver. [Електронний ресурс].
64. 고려대한국어사전. [Електронний ресурс].
65. 거침없이 하이킥 1 (Нестримний стусан 1) (2006 рік, канал MBC) [Відео ресурс]
66. 거침없이 하이킥 2 (Нестримний стусан 2) (2008 рік, канал MBC) [Відео ресурс]
67. 거침없이 하이킥 3 (Нестримний стусан 3) (2010 рік, канал MBC) [Відео ресурс]
68. 중간 아이돌 (Щотижневий айдол) (2011 рік, канал MBC) [Відео ресурс]
69. 한글날 특집 다큐멘터리. 한글, 소리를 보이다 (209 рік, канал MBC) [Відео ресурс]
70. Love Live” (2010 рік, ASCII Media Works). [Відео ресурс]

